

การก้าว “ไม่” ข้ามความเป็นอื่นด้านภาษาใน คำบรรยายใต้ภาพภาษาจีนซีรีส์เรื่อง “เกียร์สี่ชวากับกาวนสี่ฝุ่น”¹

บุรินทร์ ศรีสมถวิล

สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย กรุงเทพมหานคร 10400

อีเมล: burin_sri@utcc.ac.th

รับบทความ: 20 ตุลาคม 2563 แก้ไขบทความ: 12 ธันวาคม 2563 ตอรับบทความ: 20 ธันวาคม 2563

บทคัดย่อ: งานวิจัยฉบับนี้มุ่งศึกษาการ “ก้าว ‘ไม่’ ข้าม” ความเป็นอื่นด้านการใช้ภาษาในคำบรรยายใต้ภาพภาษาจีนซีรีส์เรื่อง “เกียร์สี่ชวากับกาวนสี่ฝุ่น” ผลการศึกษาพบว่า ประเด็นที่ผู้แปล “ก้าว ‘ไม่’ ข้าม” ความเป็นอื่นด้านการใช้ภาษานั้น ประกอบด้วย 3 ส่วนหลักๆ คือ การแปลคำเฉพาะกลุ่มเกย์ การแปลคำเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น และการแปลคำสบล สันนิษฐานว่าสาเหตุหลักที่ทำให้ผู้แปลแปลคลาดเคลื่อนไปจากต้นฉบับหรือไม่สามารถเลือกใช้บทแปลที่ตรงกับเจตนาของผู้ประพันธ์นั้น คือ 1) ผู้แปลไม่ได้ศึกษากลวิธีการใช้ภาษาของผู้ประพันธ์บทละครก่อนที่จะลงมือแปล และในระหว่างที่เกิดอุปสรรคระหว่างแปลไม่ได้สื่อสารโดยตรงไปยังผู้ประพันธ์บทละครหรือผู้กำกับเพื่อไขความกระจ่าง 2) คำบรรยายใต้ภาพภาษาจีนซีรีส์เรื่อง “เกียร์สี่ชวากับกาวนสี่ฝุ่น” ไม่ได้ผ่านกระบวนการตรวจแก้ไขจากบรรณาธิการซึ่งเป็นบุคคลที่สามที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาและวัฒนธรรมไทย-จีนก่อนตีพิมพ์เผยแพร่

คำสำคัญ: ซีรีส์เรื่อง “เกียร์สี่ชวากับกาวนสี่ฝุ่น”; คำบรรยายใต้ภาพภาษาจีน; ความผิดพลาดด้านการแปล

¹ บทความฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของบทที่ 3 ในรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์เรื่อง *พินิจคำบรรยายใต้ภาพภาษาจีนซีรีส์เรื่อง “เกียร์สี่ชวากับกาวนสี่ฝุ่น” : การศึกษาเชิงวิจารณ์* โดยรองศาสตราจารย์ ดร.บุรินทร์ ศรีสมถวิล สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

The study of mistranslation on the Chinese subtitles of Thai TV series “My Gear and Your Gown”

Burin Srisomthawin

Chinese Department , School of Humanities, University of The Thai Chamber of commerce ,Bangkok, 10400, Thailand

Email: burin_sri@utcc.ac.th

Received: 20th October 2020 Revised: 12th December 2020 Accepted: 20th December 2020

Abstract: This research paper is a systematically study on the translation of LGBTQ language, current teenage slang and swearwords in the Chinese subtitles of Thai TV series “My Gear and Your Gown” from the perspective of translation criticism .The research shows out some of the translation fails to overcome omission of the cultural information and rhetorical beauty, and leftover some regrets in the translation, which caused by the cultural differences between China and Thailand while these two cultures penetrate and absorb each other. Also, the translator lacks of full study for original author’s speaking and writing style before start the translation and did not communicate with director or author when encounter obstacles, more than that, the translation did not go through editing by an editor who is an expert in the field of Chinese-Thai languages and cultures. In another word, all the complication makes imperfection on the Chinese subtitles of Thai TV series “My Gear and Your Gown”.

Keywords: Thai TV series “My Gear and Your Gown”; Chinese subtitles; Mistranslation

泰国电视剧《白色齿轮》中文字幕误译研究

徐武林

泰国商会大学人文学院中文系，曼谷，10400，泰国

电子邮箱：burin_sri@utcc.ac.th

收稿日期：2020-10-20

修回日期：2020-12-12

接受日期：2020-12-20

摘要：本文在翻译批评视角下，对泰国电视剧《白色齿轮》中文字幕中：同志圈专用语、年轻人流行用语及骂词骂语进行全面系统的研究。研究发现，由于中泰两国文化间的差异，导致了两种文化在相互渗透、相互吸收的同时，不可避免地出现了文化信息、修辞美感等遗漏现象，致使译文不可避免地产生诸多“遗憾”之处。此外，译者翻译之前并未事先对作家的语言风格和写作特点进行全面的分析研究，在翻译的过程当中遇到障碍时亦未直接与导演和作家进行沟通交流；而且，译文完稿时也没经过精通中泰语言文化专家学者的再次审订。这种种因素造成了泰国电视剧《白色齿轮》中文字幕存在一定程度上的“遗憾”。

关键词：泰国电视剧《白色齿轮》；中文字幕；误译

ซีรีส์เรื่อง “เกียร์สี่ขาอยู่กับกาวนสี่ฝุ่น” กำกับโดยศิวัจน์ สวัสดิ์เต็มณีกุล อำนวยการสร้างโดย WeTV ประเทศไทยและ GMMTV เริ่มแพร่ภาพออกอากาศตอนแรกในวันจันทร์ที่ 14 กันยายน 2563 ทางแอปพลิเคชัน WeTV มีทั้งหมด 12 ตอน ตอนละประมาณ 40 นาที โดยซีรีส์เรื่องนี้ดัดแปลงมาจากนวนิยายยาโยอิ (yaoi) หรือ นิยายวาย เรื่อง “เกียร์สี่ขาอยู่กับกาวนสี่ฝุ่น” โดยผู้เขียนนายพินิต้า จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ SENSE BOOK (เซ็นส์)

“นวนิยายยาโยอิ (yaoi) ที่นิยมเรียกอย่างย่อในภาษาไทยว่า ‘นิยายวาย’ คือ ประเภทวรรณกรรมที่พัฒนามาจากงานเขียนในวัฒนธรรมประชานิยมของญี่ปุ่น ลักษณะพื้นฐานที่สุดของยาโยอิคืองานเขียนหรืองานสร้างสรรค์ ที่นำเสนอความรักระหว่างเด็กหนุ่มหรือชายหนุ่ม กลุ่มผู้สร้างสรรค์และผู้บริโภคงานประเภทยาโยอิส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ในระยะแรกปรากฏในรูปแบบการ์ตูนและนิยายภาพ”(นัทธัญ ประสานนาม, 2559 , 17)

ซีรีส์วายจำนวนมากล้วนดัดแปลงมาจากนิยายวายต้นฉบับที่ตีพิมพ์เผยแพร่เป็นรูปเล่มหรือที่เผยแพร่ในรูปแบบออนไลน์ หลังจากได้รับการดัดแปลงเป็นซีรีส์ ก็ได้แพร่ภาพออกอากาศในหลายช่องทาง ทั้งในระบบฟรีทีวีไทยดิจิทัล LINE TV ,iQIYI (爱奇艺) , GagaOOLala และ WeTV เป็นต้น

“WeTV”เป็นแอปพลิเคชันวิดีโอสตรีมมิ่งที่ให้ความบันเทิงระดับพรีเมียมจากประเทศจีน ภายใต้การบริหารของบริษัท เทนเซ็นต์ (ประเทศไทย) จำกัด ผู้นำแพลตฟอร์มด้านคอนเทนต์และบริการ หรือ “Content and Services Platforms” ได้เปิดตัวครั้งแรกในประเทศไทยเมื่อเดือนมีนาคม 2562

ในช่วงแรกของการเปิดตัวในประเทศไทย แอปพลิเคชันวิดีโอสตรีมมิ่ง WeTV ได้รวบรวมซีรีส์ละครดั่ง รายการวาไรตี้ชั้นนำ ภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์และการ์ตูนอนิเมะจากประเทศจีน มาให้ผู้บริโภคในประเทศไทยได้ชมฟรี ผ่านแอปพลิเคชัน WeTV บนสมาร์ตโฟน ที่ไหน เมื่อไรก็ได้ จุดเด่นของแอปพลิเคชัน WeTV ก็คือ ถ้าเป็นรายการวาไรตี้ ซีรีส์ และภาพยนตร์ที่มีเสียงต้นฉบับเป็นภาษาจีนหรือภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ผู้ชมสามารถเลือกภาษาของซับไตเติ้ลเป็นภาษาไทย เพื่อเพิ่มอรรถรสการรับชมและเข้าใจเรื่องราวในเสียง

ภาษาจีนและภาษาต่างประเทศอื่นๆ ได้ดียิ่งขึ้น สำหรับรายการวาไรตี้ ซีรีส์ และภาพยนตร์ที่มีเสียงต้นฉบับเป็นภาษาไทย ก็สามารถเลือกภาษาของซับไตเติลเป็นภาษาจีนกลางได้ทั้งในระบบตัวย่อและตัวเต็มได้เช่นเดียวกัน

ซีรีส์เรื่อง “เกียร์สี่พบกับกาวนสี่ฝุ่น” พร้อมคำบรรยายใต้ภาพภาษาจีนได้เผยแพร่ให้กับผู้ชมชาวไทยผ่าน แอปพลิเคชัน WeTV นำเสนอเรื่องราวความรักของพระเอกนายเอก คือ อิชู หรือ อธิกร นพณราดล แสดงโดย “มาร์ค-ปาหุณ จริยะเจริญ” กับ ไป่ หรือ ปิ่นชัวร์ วงศ์วรเวช รับบทโดย “ภวิน-ภวินท์ กุลการณยวิษณุ”

ไป่ นักศึกษาแพทย์สุดฉลาด ผู้ที่ไม่เคยศรัทธาในความรัก อดีตเคยเป็นเจ้าของตำแหน่งหัวหน้าชมรมบิชอบหรือชมรมวิชาการของโรงเรียน จากเด็กชายแว่นหนาเตอะ สู้นักศึกษาแพทย์ปีหนึ่ง จับพลัดจับผลูได้เป็นเดือนคณะแพทยศาสตร์ จนสุดท้ายได้ตำแหน่งเดือนมหาวิทยาลัยมาครอง แต่ความเป็นจริง ไป่ไม่เคยมั่นใจในหน้าตาตัวเองแม้แต่น้อย ทั้งยังไม่ได้ถนัดในด้านทำกิจกรรมจึงไม่ได้ยินดีที่เข้าประกวดตั้งแต่แรกตามคำขอร้องของรุ่นพี่ คือ พี่โบ แต่อิฐรักไป่มาก อยากให้ไป่ออกจากเซฟโซน กล้าทำในสิ่งที่ไป่ไม่เคยทำมาก่อน จึงออกอุบายไปทวงสัญญาที่ไป่เคยให้ไว้กับตนเอง สุดท้ายไป่จำยอมมตกปากรับคำอิฐ เป็นตัวแทนคณะแพทยศาสตร์เข้าประกวดดาวเดือน เพื่อให้ได้ตุ้มหูกาวนสี่ฝุ่นคืนมาจากอิฐ

อิฐ นักศึกษาวิชาวะสุดหล่อ เจ้าของดีกรีอดีตหัวหน้าชมรมกีฬาของโรงเรียน เขาโดดเด่นและยืนอยู่กลางแสงไฟเสมอ แต่การเรียนที่ย่ำแย่ของอิฐสมัยมัธยมปลาย ทำให้อิฐได้มาพบกับไป่ ตัวเตอรี้เด็กเนิร์ดแว่นหนาเตอะดรีกรีนักเรียนนอกที่เพิ่งย้ายกลับมาเมืองไทย ไป่ตกปากับคำครูวิไลลักษณ์ว่าจะตีให้อิฐจนสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้เพื่อแลกกับการได้พื้นที่ห้องชมรม สุดท้ายอิฐสามารถสอบเข้าคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้ และความเข้าใจผิดของทั้งสองคนทำให้ไป่และอิฐห่างเหินกันไปช่วงก่อนเข้ามหาวิทยาลัย แต่อิฐก็สละสิทธิ์ที่เข้าเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มาสอบเข้าสถาบันเดียวกับไป่ เพื่อตามดูแลไป่แบบห่างๆ จะโชคชะตาหรือความตั้งใจก็ตามที่ทำให้อิฐได้กลับมาพบกับไป่อีกครั้ง สุดท้ายเขาสองคนก็สามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ จนได้อยู่ร่วมกันในตอนท้ายเรื่อง

“การสื่อสารระหว่างมนุษย์ที่มีภาษาและวัฒนธรรมต่างกันเป็นไปอย่างกว้างขวางและแพร่หลาย การแปลจึงมีความสำคัญในการถ่ายทอดสารที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อไปยังผู้รับสาร ทั้งสารทางภาษาและสารทางวัฒนธรรม การแปลจึงเป็นเครื่องมือสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (Cross cultural communicative devices) อย่างหนึ่งที่จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสารระหว่างกลุ่มคนที่มีภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน การแปลวรรณกรรมก็คือเป็นการถ่ายทอดทั้งสารทางภาษาและสารทางวัฒนธรรมจากชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง” (บุรินทร์ ศรีสมถวิล, 2559: 97) โดยเฉพาะการแปลคำบรรยายได้ภาพจากภาษาไทยเป็นภาษาจีนในซีรีส์เรื่อง “เกียร์สี่ขา กับ กวานสี่ฝุ่น” ที่มีคำเฉพาะกลุ่มชายรักชาย คำเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น คำสแลง ปรากฏในเนื้อเรื่องจำนวนมาก

“โดยทั่วไปแล้วเรามองว่างานแปลเป็น ‘สำเนา’ ของต้นฉบับ หากสำเนาเหมือนต้นฉบับเท่าไร ก็ยิ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นสำเนาที่ดีเท่านั้น” (แพรว จิตติพลังศรี, 2562: 511) แต่ทว่า “สำเนาเอกสาร ก็เป็นสำเนาเอกสารอยู่วันยังค่ำ ยากนักที่จะเทียบเคียงต้นฉบับ ‘เทียบเคียง’ ตรงนี้ไม่ได้จะเปรียบว่าต้นฉบับดีเด่นกว่า และฉบับแปลดีเด่นน้อยกว่า แต่กำลังจะบอกว่า ไม่มีงานแปลไหนที่สามารถ ‘สำเนา’ ต้นฉบับไป得更ร้อยเปอร์เซ็นต์ ต้องมีรอยขีดข่วนหรือตำหนิอะไรบางอย่างปรากฏอยู่ในฉบับแปลไม่มากก็น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแปลวรรณกรรมที่มีการถ่ายทอดทั้งสารทางภาษาและสารทางวัฒนธรรมจากชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง” (บุรินทร์ ศรีสมถวิล, 2562: 267) บทละครก็ถือเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่ง บทแปลคำบรรยายได้ภาพภาษาจีนก็เป็นผลผลิตที่เกิดขึ้นจากการ “สำเนา” จากต้นฉบับภาษาไทย ดังนั้นจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่จะมี “รอยขีดข่วน” อยู่บ้างไม่มากก็น้อย

จากการทบทวนวรรณกรรม ไม่พบงานวิจัยหรือบทความที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับงานวิจัยชิ้นนี้ ดังนั้นการศึกษารากว่า “ไม่” ข้ามความเป็นอื่นด้านภาษาและวัฒนธรรมในคำบรรยายได้ภาพภาษาจีนซีรีส์เรื่อง “เกียร์สี่ขา กับ กวานสี่ฝุ่น” จึงเป็นเรื่องใหม่ซึ่งมีความสำคัญยิ่ง

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาการ “ก้าว ‘ไม่’ ข้าม” ความเป็นอื่นด้านการใช้ภาษาในคำบรรยายใต้ภาพภาษาจีน ซีรีส์เรื่อง “เกียร์สีขาวกับกาวนีสีฝุ่น”

ขอบเขตการวิจัย

ศึกษาเฉพาะในกรอบของการแปลบทละครภาษาไทยเป็นคำบรรยายใต้ภาพภาษาจีน โดยมุ่งเน้นไปในด้าน *การก้าว ‘ไม่’ ข้าม* ความเป็นอื่นด้าน *คำเฉพาะกลุ่มเกย์ คำเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น คำสบถ* เป็นหลัก โดยพิจารณาจากกลวิธีการใช้คำ วลี ประโยค บริเฉท ตลอดจนศิลปะการใช้ภาษา ประกอบกับการพิจารณาปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น เนื้อเรื่อง บริบท เป็นต้น ในซีรีส์เรื่อง “เกียร์สีขาวกับกาวนีสีฝุ่น” ที่แพร่ภาพออกอากาศทาง แอปพลิเคชัน WeTV ทั้งหมด 12 ตอน กำกับซีรีส์โดยศิวัจน์ สวัสดิ์มณีกุลและอำนวยการสร้างโดย WeTV ประเทศไทยและ GMMTV

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้ นอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิธีการแปลคำเฉพาะกลุ่มเกย์ คำเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น คำสบถ จากภาษาไทยเป็นภาษาจีนในกรอบของการแปลคำบรรยายใต้ภาพ ซึ่งทำให้ได้รับความรู้ในด้านความหลากหลายของกลยุทธ์การแปลที่นำมาใช้ ยังเป็นแนวทางในการแปลคำ วลี ประโยค บริเฉทจากภาษาไทยเป็นภาษาจีน เพื่อเอื้อประโยชน์ต่อการแปลและที่สำคัญ การวิจัยครั้งนี้นำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ด้านการแปลคำบรรยายใต้ภาพ และยังสามารถเป็นแนวทางไปสู่ “วิจารณ์วรรณกรรมแปล” ที่เป็นระบบอีกด้วย

ระเบียบวิธีวิจัย

1. สำนักรงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาวิธีการใช้คำเฉพาะกลุ่มเกย์ คำเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น คำสบถ ประกอบกับการพิจารณาปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น เนื้อเรื่อง บริบทในบทละครซีรีส์เรื่อง “เกียร์สีขาวกับกาวนีสีฝุ่น”
3. รวบรวมและบันทึกข้อมูลจากบทละครต้นฉบับภาษาไทยและบทบรรยายใต้ภาษาจีน

4. ศึกษาการแปลคำเฉพาะกลุ่มเกย์ คำเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น คำสบล ในบทละครต้นฉบับภาษาไทยและบทบรรยายใต้ภาษาจีน โดยวิเคราะห์จัดหมวดหมู่ตามการ “ก้าว‘ไม่’ข้าม”ความเป็นอื่นด้านภาษา

5. วิเคราะห์เปรียบเทียบสาเหตุแห่งความคลาดเคลื่อนที่ปรากฏในการแปลคำเฉพาะกลุ่มเกย์ คำเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น คำสบล ระหว่างบทละครต้นฉบับภาษาไทยและบทบรรยายใต้ภาษาจีน จากนั้น นำเสนอแนวทางแก้ไขเพื่อนำไปสู่การแปลที่ถูกต้องและตรงตามเจตนารมณ์ของผู้ประพันธ์

6.สรุปและรายงานผลการวิจัย

ข้อตกลงเบื้องต้น

บทความวิจัยฉบับนี้ถ่ายถอดเสียงจากภาษาจีนเป็นภาษาไทยตามเกณฑ์การถ่ายทอดเสียงภาษาจีนแมนดารินด้วยอักษรวิธีไทย ซึ่งเผยแพร่โดยคณะกรรมการการสืบค้นประวัติศาสตร์ไทยในเอกสารจีน สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พุทธศักราช 2540 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เกริ่นนำ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะการแปล *คำเฉพาะกลุ่มเกย์ คำเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น คำสบล* ประกอบกับการพิจารณาปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น เนื้อเรื่องและบริบทเป็นต้น โดยจะมุ่งพิจารณาเฉพาะในประเด็นการ “ก้าว ‘ไม่’ ข้าม”ความเป็นอื่นด้านภาษาเป็นหลัก

แนวคิดการก้าวข้ามอุปสรรคด้านต่างๆ ในการแปลวรรณกรรมจากภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่ง ยึดหลักแนวคิดของธเนศ เวศร์ภาดาในบทความ “ลิลิตพระลอ กวีนิพนธ์แปลจีน : การก้าวข้าม “ความเป็นอื่น”ทางวัฒนธรรมวรรณศิลป์ไทย” ซึ่งบทความของธเนศ เน้นประเด็นกลวิธีการแปลที่ทำให้ลิลิตพระลอ กวีนิพนธ์จีนเป็นตัวอย่งงานแปลที่ประณีตงดงาม ผู้แปลสามารถก้าวข้าม “ความเป็นอื่น”หรือ “อุปสรรค”ทางวรรณศิลป์ไทย แปลลิลิตพระลอให้เป็น

กวีนิพนธ์จีนที่ผู้อ่านชาวจีนรับอรรถรสตามขนบวรรณศิลป์จีนได้ (ธเนศ เวศร์ภาดา, 2559: 93-147)

งานวิจัยฉบับนี้ได้ประยุกต์แนวความคิดของธเนศ เวศร์ภาดาในเรื่องการก้าวข้ามอุปสรรคด้านการแปล แต่มุ่งเน้นไปทางด้านกรการ“ก้าว‘ไม่’ข้าม” ความเป็นอื่นทางกลวิธีการใช้**คำเฉพาะกลุ่มเกย์ คำเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น คำสบถ** ที่ปรากฏในโนบทะเลศรชิริส์เรื่อง “เกียร์สี่ขาบกักราวนส์ฝุ่น”

ก้าว‘ไม่’ข้าม”ความเป็นอื่นด้านภาษาในที่นี้ หมายถึง ความถูกต้องในการใช้ภาษา ระดับภาษา ภาพความคิดของบทแปล ความงามของภาษาอารมณ์ความรู้สึก ความสมบูรณ์ของรศ คำ คลาดเคลื่อนไปจากต้นฉบับ ผู้ชมชาวจีนเข้าใจผิดแยกไปจากเจตนาที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อ โดยการศึกษาในงานวิจัยนี้ แบ่งเป็น 2 ประเด็นหลัก ๆ ดังต่อไปนี้

(1) ก้าว‘ไม่’ข้าม”ความเป็นอื่นด้านกรการใช้คำเฉพาะกลุ่มเกย์และคำเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น ตัวอย่างที่(1)

ต้นฉบับภาษาไทย (บทละคร)

โศค : ยิ้มไรมึงเนีย

เพียว : ก็เมื่อคืนยิ้มแล้วติดใจ ขอยิ้มอีกได้ปะ

โศค : อะไรของมึงเนีย ชอบกูหรือ

เพียว : เออ ตรงทุกสเป็คเลย แต่เสียดายที่เป็นเพื่อนกัน

ไม่น่าเลยกู

โศค : มึงเคยได้ยินคำว่า “Friend with benefit”ปะ

เพียว : นี่คือคำภาษาอังกฤษที่กูชอบ รองลงมาจาก

“One night stand”เลยนะโว้ย ทำไม ติดใจกูหรือ

โศค : ก็ไม่ขนาดนั้นปะ แต่ก็ไม่ว่าจะใช้ชีวิตยากไป

ทำไม ถ้าความรักมันยาก กูก็อยากจะลองอะไรง่าย ๆ

แบบเซกส์คูบ้าง

เพียว : อืม ก็ดี แต่ว่าเป็น “Friend with benefit” กับกู
มีอย่างเดียวกันที่ยากนะ

โปก : อะไร

เพียว : ทำยากไง

โปก : อย่างนะ อย่างนะ เห็นไหม เห็นไหม (โปกชี้ไปที่
เก้าอี้) *ทำท่าจะเตะเพียว)*

เพียว : ได้ ใช่สิ พอมีงี้ได้กูแล้ว มีงี้จะทำอะไรก็ได้งั้นดิ

โปก : เอาไว้วันหลังดีกว่า วันนี้กูเหนื่อย

เพียว : โอเค งั้นกูไปละ แต่ว่ากูอยู่ห้องข้างๆ มีอะไรก็
เรียกได้ตลอดนะ My Friend with benefit

(EP10,03:19-05:00)

คำบรรยายใต้ภาพภาษาจีน

Fok: 你笑什么啊?

Pure: 因为昨晚你的笑让我上瘾了, 再笑一笑可以吗?

Fok: 你说什么啊? 喜欢我吗?

Pure: 嗯。完全是我的菜啊! 但很遗憾是朋友呢。我不应该这样啊。

Fok: 你听说过 Friend with benefit (好友万万睡) 吗?

Pure: 这是我最爱的一句英语, 仅次于 One night stand (一夜情), 怎么了? 对我上瘾了吗?

Fok: 那倒不至于。但我也不知道为什么要

这么为难自己。如果爱情太复杂，我也想尝试一下简单的事物，比如性。

Pure: 嗯，也好。跟我做床友有一样是很难的。

Fok: 什么？

姿势很难啊。

Fok: 不要啊！不要啊！看到没？看到没？

Pure: OK, 可以！是啊，你得到了我，就对我为所欲为。

Fok: 还是改天吧。今天我很累了。

Pure: OK, 那我走了。但是我在你隔壁，有事随时可以叫我，我的床友。

(EP10,03:19-05:00)

หลังจากที่ไปปฏิเสธที่จะเป็นแฟนกับโศค ทำให้โศคเดินคอตกอกหัก มาหาเพียว เพียวจึงชวนโศคหนีออกจากค่ายประกวดดาวเดือนกลับมากินเหล้าที่หอพัก

โศค : แล้ววันนี้เด็กมึงไม่อยู่เหรอ

เพียว : เขากับคนอื่นอยู่มั้ง

โศค : พวกมึงนี่ก็ง่ายกันดีเนอะ

เพียว : เซ็กส์นะโว้ย ไม่ใช่ความรัก

โศค : พวกมึงนี่ก็ง่ายกันดีเนอะ

มันไม่ได้ยากขนาดนั้น

โศค : แล้วมันง่ายขนาดไหนวะ

เพียว : มึงอยากให้มันง่ายขนาดไหนล่ะ

(EP09,35:25-36:02)

โพคผู้ซึ่งเป็นผู้ชายที่มีรสนิยมชอบผู้ชาย รักแรกของเพียวก็เป็นผู้ชาย ถึงแม้ภายหลังจะมีรสนิยมเอนเอียงไปทางผู้หญิงบ้าง แต่ก็ไม่เคยห่างหายจากการเสพผู้ชาย คนหนึ่งอหึกหักปรับทุกข์ให้เพื่อนฟัง อีกคนหนึ่งปลอบประโลมให้คำปรึกษา คอยไปตี้มเหล่าไป จากการตี้มเหล่าปรับทุกข์นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์กันในเวลาต่อมา หลังจากทั้งสองคนได้ตี้มต่อกันเสร็จ พอรุ่งเช้าเพียวได้ “ยิ้ม” และมองหน้าโพคอย่างมีเลศนัย สื่อนัยว่าอยากจะขอมืออะไรกันต่ออีกยกโพคถามว่า “‘ยิ้ม’ไรมึงเนี่ย” เพียวตอบว่า “ก็เมื่อคืน ‘ยิ้ม’ แล้วตี้มใจ ขอ ‘ยิ้ม’ อีกได้ปะ”

ผู้ประพันธ์บทละครซีรีส์เรื่อง “เกียร์สี่สาวกับกาวนสี่ฝุ่น” เจตนาใช้คำที่มีความหมายโดยนัยคำว่า “ยิ้ม” ในบริบทนี้ เพื่อต้องการให้ภาษาที่สื่อั้นกระชับในขณะที่ความที่สื่อออกมา นั้นกินความกว้าง แผงไว้ซึ่งอารมณ์ขันหรือสะท้อนความคิดและตัวตนของตัวละคร ทั้งยังสร้างความสนใจให้ผู้ชมเพลิดเพลินกับการคิดและตีความหมายไปด้วย ลักษณะการใช้คำที่มีความหมายโดยนัยที่ปรากฏในซีรีส์เรื่อง “เกียร์สี่สาวกับกาวนสี่ฝุ่น” นั้นใช้ได้อย่างแยบยล มีสัมพันธ์ภาพ ประกอบกับบริบทในฉาก รวมถึงการสื่ออารมณ์ของตัวละครทั้งสองตัวคือ “โพค” และ “เพียว” ทำให้ผู้ชมชาวไทยเข้าใจความหมายโดยผ่านการตีความได้ไม่ยากนัก

กระบวนการอ่านหรือฟังเพื่อตีความต้นฉบับเป็นขั้นตอนที่สำคัญก่อนการแปล โดยเฉพาะการแปลคำที่ความหมายโดยนัย ดังเช่นคำว่า “ยิ้ม” ในบริบทข้างต้น นอกจากผู้แปลต้องตีความให้ตรงกับความหมายที่ต้องสื่อของคำที่มีความหมายโดยนัยแล้ว ผู้แปลยังต้องคำนึงถึงเจตนาของผู้ประพันธ์ในด้านการสื่ออารมณ์ที่แผงไว้ในเนื้อความอีกด้วย จากการวิเคราะห์การเล่นคำว่า “ยิ้ม” ที่ปรากฏ 3 ครั้ง สามารถสรุปได้ดังนี้

ลำดับ	คำ	ความหมายโดยนัย	อารมณ์
1	ยิ้ม	แสดงให้ปรากฏว่าชอบใจ เยาะเย้ย หรือเกลียดขัง เป็นต้น ด้วยริมฝีปากและใบหน้า (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, 953)	- หัวไป

2	ยิ้ม	การมีเพศสัมพันธ์ / การร่วมเพศ	- คำเฉพาะกลุ่ม
3	ยิ้ม	การมีเพศสัมพันธ์ / การร่วมเพศ	เกย์ - อารมณ์ขัน - น่ารัก

“ยิ้ม” นอกจากจะเป็นคำกริยาทั่วไปที่หมายถึง “แสดงให้เห็นปรากฏว่าชอบใจ เยาะเย้ย หรือเกลียดชัง เป็นต้น ด้วยริมฝีปากและใบหน้า” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, 953) แล้ว ยังเป็นคำที่ใช้ในเฉพาะกลุ่มเกย์ที่หมายถึง “การมีเพศสัมพันธ์ หรือ การร่วมเพศ” ได้อีกด้วย

“คำเฉพาะกลุ่ม หมายถึง คำที่บุคคลแต่ละกลุ่มคิดขึ้นใช้กันภายในกลุ่มของตน สามารถสื่อความหมายเข้าใจได้ดีเฉพาะคนในวงการเดียวกันเท่านั้น คนอื่นๆ มักไม่เข้าใจ นอกจากตั้งใจศึกษาเป็นพิเศษเท่านั้น” (ชานานู รอดภัย, 2523, 74-75) “คำเฉพาะกลุ่มเกย์” ก็ถือเป็น “คำเฉพาะกลุ่ม” ประเภทหนึ่ง เรียกอีกอย่างได้ว่า “ภาษาเกย์” จากบทความชื่อ “เส้นทางสีม่วง” ได้เคยอภิปรายเกี่ยวกับ “ภาษาเกย์” ไว้ว่า “ภาษาเกย์ เป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่ใช้เพื่อสื่อความหมายกันภายในโลกของเกย์ กลุ่มเกย์จะกำหนดคำขึ้นเพื่อสื่อสารและเป็นที่ใช้เข้าใจกันในหมู่เกย์” (เส้นทางสีม่วง. 2545 : ออนไลน์ อ้างถึงในยุทธนา นันทิวิธวิภา, 2547, 17) “ตัวอย่างการใช้ภาษาเกย์คือบริษัท หับ โห่ หิ้น บางกอก ได้ สร้างภาพยนตร์เรื่อง ‘สตรีเหล็ก’ ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับ นักกีฬาที่เป็นเกย์ และได้แจกแผ่นพับที่มี เนื้อหาการใช้ภาษาเกย์ เรียกว่า ‘พจนานุกรม’ ชื่อ ‘ศัพท์ซึ่ง สะดั่ง ยิว สตรีเหล็ก’ ซึ่งเป็นการรวบรวม ศัพท์และสำนวนของภาษาเกย์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ มีทั้งศัพท์สแลงแท้ และศัพท์สแลงที่สร้างใหม่ การสร้างสำนวนที่เลียนแบบสำนวนเดิม การสร้างสำนวนใหม่ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาเกย์ เช่น ‘ซองจู’ หมายถึง ‘คำเสียดสีกะเทยที่ทุ่มเท่กำลังกำลังทรัพย์’, ‘ตะมอย’ หมายถึง ‘การแหะโลมผู้ชาย’, ‘เซ็ง’ หมายถึง ‘การจีบผู้ชาย’, ‘หน้าซิดเป็นซิมซาล์’

หมายถึง ‘ใบหน้าอืดโรย หมดสภาพเหมือนซั่มในตลาดโต้รุ่ง’ และ ‘จันอับ’ หมายถึง ‘การรวมคำของ 2 คำ คือ จัญไรและอับปรีย์’” (ยุทธนา นันทิวัดวิภา, 2547: 17)

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ได้เคยอภิปรายถึงสาเหตุของการเกิดภาษาพิเศษ ไว้ว่า “ภาษาย่อยตามเพศ (Sex dialect) หมายถึง ความแตกต่างของภาษา ตามเพศ เช่น ภาษาของเพศชาย และภาษาของเพศหญิงย่อมมีความแตกต่างกัน ภาษาย่อยสังคม (Social dialect) เป็นภาษาที่แบ่งตามภูมิหลังทางสังคม เช่น อายุ เพศ ชั้นทางสังคม ซึ่งมีความแตกต่างกันในด้านคำศัพท์ เสียง ไวยากรณ์ สมาชิกของ ชุมชน” (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2536: 79) “ปัจจัยเหล่านี้จึงเกิดภาษาตามกลุ่มสังคม เช่นภาษาโฆษณา ภาษาวัยรุ่นภาษาตลก ภาษาพยากรณ์ เป็นต้น” (ยุทธนา นันทิวัดวิภา, 2547: 17) รวมถึง “ภาษาเกย์” ด้วย

จากการสืบค้นความหมายของคำกริยา “ยั้ม” ที่ใช้สื่อสารเฉพาะในกลุ่มเกย์ ที่หมายถึง “การร่วมเพศ หรือ การมีเพศสัมพันธ์” นั้น สันนิษฐานว่าเป็นการสร้างคำสแลงใหม่จากคำสแลงเดิมคือ “เย” ที่มีความหมายโดยการเพิ่มพยัญชนะท้าย “-ม” และเปลี่ยนหน่วยสระเสียงยาว “สระเอ” เป็นสระเสียงสั้นคือ “สระอิ” และเปลี่ยนวรรณยุกต์เสียงสามัญเป็นวรรณยุกต์เสียงโท ซึ่งเดิมทีกริยาคำว่า “เย” ที่ใช้สื่อสารเฉพาะในกลุ่มเกย์ ที่หมายถึง “การร่วมเพศ หรือ การมีเพศสัมพันธ์” นั้น “กร่อนมาจากคำว่า ‘เย็ด’ ด้วยวิธีการตัดพยัญชนะท้ายเสียง ‘-ด’ เปลี่ยนหน่วยเสียงสระเสียงสั้นเป็นสระยาว และเปลี่ยนวรรณยุกต์ตรีเป็นเสียงสามัญ เพื่อเลี่ยงคำหยาบ หมายถึง การร่วมเพศ” (ยุทธนา นันทิวัดวิภา, 2547: 39) ดังนั้นในมิติของการสร้างคำสแลง “ยั้ม” ด้วยวิธีการทางสัทศาสตร์อาจจะสรุปได้ดังต่อไปนี้

เสียงทั่วไป	เสียงที่ปรากฏในภาษาเกย์ (1)	เสียงที่ปรากฏในภาษาเกย์ (2)
เย็ด	เย	ยิ้ม
	ตัดพยัญชนะท้ายเสียง ‘-ด’ เปลี่ยนหน่วยเสียงสระเสียงสั้นเป็นสระยาว และเปลี่ยนวรรณยุกต์ตรีเป็นเสียงสามัญ เพื่อเสียงคำหยาบ หมายถึง การร่วมเพศ	เพิ่มพยัญชนะท้าย “-ม” และเปลี่ยนหน่วยสระเสียงยาว “สระเอ” เป็นสระเสียงสั้นคือ “สระอิ” และเปลี่ยนวรรณยุกต์เสียงสามัญเป็นวรรณยุกต์เสียงโท เพื่อสร้างอารมณ์ขัน และทำให้การกระทำดูน่ารัก

นอกจากในมิติทางสัทศาสตร์แล้ว ผู้วิจัยพยายามสืบค้นที่มาของคำว่า “ยิ้ม” ในมิติอื่นๆ ในอินเทอร์เน็ต พบว่าใน “พจนานุกรยีน” ออนไลน์ ได้ปรากฏร่องรอยที่มาของคำว่า “ยิ้ม” ที่หมายถึง “การร่วมประเวณี” ว่ามาจากคำว่า “ข้างยิ้ม” ซึ่งแผลงมาจากคำว่า “ข้างเย็ด” ที่หมายถึง “ผู้หญิงที่มีก่ายในเรื่องกาม(เปรียบตรงๆเลยว่าช่องคลอดโดนใช้งานบ่อยจนขยายพอที่อวัยวะเพศของข้างสามารถสอดใส่เข้าไปได้)” หรือ “บุคคลที่มีแรงขับเคลื่อนทางเพศสูงเมื่อถึงคราวร่วมเพศก็จะเย็ดแรง ดุคันเหมือนข้างตมมัน” (พจนานุกรยีน, ออนไลน์, 20 พฤศจิกายน 2563) ผู้วิจัยยังไม่พบบทความเชิงวิชาการหรืองานวิจัยที่อธิบายที่มาของคำว่า “ยิ้ม” ในมิติของคำสแลงที่หมายถึง “การร่วมประเวณี” อย่างเป็นระบบ แต่ทว่าไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า คำสแลง “ยิ้ม” ได้ปรากฏอย่างแพร่หลายในแวดวงเกย์ในสังคมไทย ทั้งยังพบบ่อยในภาพยนตร์เกย์ ซีรีส์เกย์ ที่แพร่ภาพในสื่อต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เช่น “ซีรีส์ ไดอารี่ ตุ๊ดซิสต์ เดอะซีรีส์” ได้มีการใช้คำว่า ‘ยิ้ม’ ในความหมายที่ว่าด้วย ‘การมีเพศสัมพันธ์’ อยู่หลายครั้ง” (พาดิละห์โต๊ะ มีลา, นาเดียร์ กาเซ็ง , ลูกมาน แวมะไซ และวรวเทย์ พิสิษยศศิริ, 2561: 104,106,108)

จากที่เกริ่นไว้ตอนต้น ซีรีส์เรื่อง “เกียรติสาวกับกวนสีผุ่น” เป็นซีรีส์ที่ดัดแปลงมาจากนวนิยาย ยาโยอิ (yaoi) หรือ นิยายวาย เรื่อง “เกียรติสาวกับกวนสีผุ่น” โดยผู้เขียนนายพินต้า จัดพิมพ์ โดยสำนักพิมพ์ SENSE BOOK (เซ็นส์) “นวนิยายยาโยอิ (yaoi) ที่นิยมเรียกอย่างย่อในภาษาไทยว่า ‘นิยายวาย’ คือ ประเภทวรรณกรรมที่พัฒนามาจากงานเขียนในวัฒนธรรมประชานิยมของญี่ปุ่น ลักษณะพื้นฐานที่สุดของยาโยอิคืองานเขียนหรืองานสร้างสรรค์ ที่นำเสนอความรักระหว่างเด็กหนุ่มหรือชายหนุ่ม กลุ่มผู้สร้างสรรค์และผู้บริโภคงานประเภทยาโยอิส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ในระยะแรกปรากฏในรูปแบบการ์ตูนและนิยายภาพ” (นัทธัญ ประสานนาม, 2559: 17) ดังนั้นจึงทำให้บทละครในซีรีส์ปรากฏคำสแลงหรือคำเฉพาะกลุ่มชายรักชายอยู่บ่อยครั้ง ดังตัวอย่างที่(1) ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นว่า ผู้เขียนบทละครเจตนาที่จะเล่นคำ “ยิ้ม” ที่มีความหลายนัยต่อเนื่องกันในบริบทเดียวกันถึง 3 ครั้ง เพื่อดึงดูดใจให้ผู้ชม แต่ผู้แปลไม่สามารถตีความได้ตรงตามเจตนารมณ์ของผู้ประพันธ์ กล่าวคือ *ก้าวไม่ข้าม* ความเป็นอื่นด้านกลวิธีการใช้คำที่มีความหลายนัยคำว่า “ยิ้ม” ในบริบทนี้ ไม่ว่าจะเป็นการสรรคามาใช้ให้ตรงกับความหมาย หรือว่าการสื่ออารมณ์ขันของตัวละคร ตลอดจนสัมพันธ์ภาพระหว่างคำ ทั้ง 3 คำ ล้วนผุดผืนไปจากต้นฉบับแทบทั้งสิ้น แสดงดังต่อไปนี้

ลำดับ	ต้นฉบับภาษาไทย		คำบรรยายได้ภาพภาษาจีน	
	คำ	ความหมายโดยนัย	บทแปล	ความหมายโดยนัย
1	ยิ้ม	แสดงให้เห็นปรากฏว่าชอบใจ เยาะเย้ย หรือเกลียดชัง เป็นต้น ด้วยริมฝีปากและใบหน้า	笑	แสดงให้เห็นปรากฏว่าชอบใจ เยาะเย้ย หรือเกลียดชัง เป็นต้น ด้วยริมฝีปากและใบหน้า
2	ยิ้ม	การมีเพศสัมพันธ์ / การร่วมเพศ	笑	
3	ยิ้ม	การมีเพศสัมพันธ์ / การร่วมเพศ	笑	

จากตัวอย่างคำบรรยายใต้ภาพภาษาจีนข้างต้น เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้แปลตีความได้ตรงกับที่ผู้ประพันธ์บทละครต้องการสื่อในความหมายทั่วไปของคำว่า “ยิ้ม” ที่ว่า “แสดงให้ปรากฏว่าชอบใจ เยาะเย้ย หรือเกลียดชัง เป็นต้น ด้วยริมฝีปากและใบหน้า” เท่านั้น ส่วนคำสแลง “ยิ้ม” ที่สื่อถึง “การมีเพศสัมพันธ์ หรือ การร่วมเพศ” นั้น ผู้แปลแปลตรงออกมาว่า “笑” (ยิ้ม) โดยไม่มีวงเล็บอธิบายความหมายโดยนัยหรืออธิบายแต่อย่างใด ทำให้ผู้ชมชาวจีนเข้าใจไม่ถึงชั้นอารมณ์หยอกล้อของสองชายหนุ่มที่กำลังแสดงความรักต่อกันผ่านคำว่า “ยิ้ม”

ถ้าจะให้ถูกต้องตามต้นฉบับบทละครภาษาไทย ต้องแปลใหม่โดยใช้วิธีการแปลตรงคำว่า “ยิ้ม” ทั้ง 3 คำออกมา จากนั้นอธิบายไว้ที่คำว่า “ยิ้ม” ที่ปรากฏในสองครั้งหลังว่ามีนัยแฝงไว้ด้วยความหมายว่า “การมีเพศสัมพันธ์ หรือ การร่วมเพศ” ก็จะทำให้ความหมายโดยนัยอารมณ์ขัน ตลอดจนสัมผัสภาพของคำว่า “ยิ้ม” ทั้ง 3 คำครบถ้วนตามเจตนาที่ผู้ประพันธ์ต้องการนำเสนอ หรือถอดความคำว่า “ยิ้ม” ที่ปรากฏในสองครั้งหลังเป็นคำกริยาภาษาจีนที่แสดงการถึง “การมีเพศสัมพันธ์ หรือ การร่วมเพศ” เช่น “做爱” (Make love) (现代汉语词典, 2017, 1760) “做” (Make love) (刁晏斌, 2004, 75) “上床” (ขึ้นเตียง) (现代汉语词典, 2017, 1144) “嘿咻” (Make love) (小米, 2010, 29) “玩” (Make love) และ “睡觉” (หลับนอน) เป็นต้น แสดงดังต่อไปนี้

สำนวนแปลผู้วิจัย(1.1)

Fok: 你 笑 什么啊?

Pure: 因为昨晚跟你 笑了 (“笑” 这里是指 “性交、做爱” 等)

让我上瘾了, 我们再 笑一笑 (“笑” 这里是 “性交、做爱” 等)

可以吗?

Fok: 你说什么啊? 喜欢我吗?

สำนวนแปลผู้วิจัย(1.2)

Fok: 你笑什么啊?

Pure: 因为昨晚跟你上床让我上瘾了, 我们再来一次好吗?

Fok: 你说什么啊? 喜欢我吗?

สำนวนแปลผู้วิจัย(1.3)

Fok: 你笑什么啊?

Pure: 因为昨晚跟你做, 让我上瘾了, 我们再做一次好吗?

Fok: 你说什么啊? 喜欢我吗?

สำนวนแปลผู้วิจัย(1.4)

Fok: 你笑什么啊?

Pure: 因为昨晚跟你玩, 让我上瘾了, 我们再玩玩好吗?

Fok: 你说什么啊? 喜欢我吗?

สำนวนแปลผู้วิจัย(1.1) ข้างต้นเรียกว่า กลยุทธ์การแปลแบบรักษาความแตกต่าง (异化/Foreignization) คือพยายามรักษารูปแบบการสื่อสารของภาษาต้นทาง คือ ภาษาไทย เอาไว้ให้ได้มากที่สุด โดยใช้การอธิบายหรืออธิบายความหมายโดยนัยไว้ในวงเล็บ ถึงแม้ว่ากลยุทธ์การแปลแบบนี้จะทำให้ผู้ชมซีรีส์สะดุดและรอกตามคำบรรยายได้ภาพที่ยืด ยาวไม่มากนักน้อย แต่ข้อดีก็คือ ทำให้ผู้ชมชาวจีนเข้าใจถึงคำแสลงคำว่า “ยิ้ม” ในบริบทชาย รักชายในสังคมไทยอย่างแท้จริง ส่วนสำนวนแปลผู้วิจัย(1.2-1.4) เรียกว่า กลยุทธ์การแปล แบบทำให้กลมกลืน (归化/Domestication) ถอดความคำว่า “ยิ้ม” เป็น “上床” (ขึ้นเตียง) ทำให้ผู้อ่านชาวจีนไม่เกิดความสะดุดเวลาอ่านคำบรรยายได้ภาพและเข้าใจถึงความต้องการมีเพศสัมพันธ์กับโพคของเพียวในทันที

ตัวอย่างที่(2)

ต้นฉบับภาษาไทย (บทละคร)

นักศึกษาหญิง 1 : ตัวเก็งนะเนี่ยคนเนี่ย หุ่นหน้าผมได้หมด

นักศึกษาหญิง 2 : จริงแะ ถ้าม่งไม่ล่งนี่จะงมงาย

(EP08,28:30-28:36)

คำบรรยายได้ภาพภาษาจีน

女生 (1) : 这个很厉害嘛, 身材颜值发型全在线。

女生 (2) : 没错, 姐妹, 如果不爱上他, 我可就想明白了。

(EP08,28:30-28:36)

ก่อนกิจกรรมประกวดดาวเดือนระดับมหาวิทยาลัยรอบชิงชนะเลิศจะเริ่มขึ้น ผู้เข้าประกวดต้องมาถ่ายรูปเพื่อลงสื่อประชาสัมพันธ์ อีฐและไป พระเอกและนายเอกผู้เข้าประกวดตัวแทนคณะวิศวกรรมศาสตร์และแพทยศาสตร์ รวมถึงโปค พระรองในเรื่อง ตัวแทนผู้ประกวดจากคณะทันตแพทยศาสตร์ มาเข้าคิวเพื่อถ่ายภาพกันอย่างคึกคัก โดยมีนักศึกษาแก๊งกวางและเชนิกกลุ่มหนึ่งนั่งชมและให้กำลังใจ ตลอดจนวิพากษ์วิจารณ์การถ่ายภาพครั้งนี้ของผู้เข้าประกวดดาวเดือนกันอย่างสนุกสนาน ระหว่างที่ โปค เข้าไปในสตูดิโอเพื่อถ่ายภาพ นักศึกษาหญิงคนหนึ่งพูดชมโปคขึ้นมาว่า “ตัวเก็งนะเนี่ยคนเนี่ย หุ่นหน้าผมได้หมด” เพื่อนนักศึกษาหญิงอีกพูดขึ้นต่อว่า “จริงแะ ถ้าม่งไม่ล่งนี่จะงมงาย” ทุกคนในกองประกวดตลอดจนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยล้วนยกให้ โปค เป็นตัวเก็งของการประกวดดาวเดือนครั้งนี้ ถ้าโปคไม่ได้ตำแหน่งเดือนมหาวิทยาลัยในปีนี้ คงต้องมีอะไรผิดพลาดถึงขั้นทำให้ทุกคนเคลือบแคลงสงสัยเป็นแน่แท้

“ม่งไม่ล่ง” เดิมเป็นสำนวนเฉพาะกลุ่มเกย์ที่ต่อมาแพร่หลายในหมู่วัยรุ่นไทยในปัจจุบัน สันนิษฐานว่า “ม่ง” ในที่นี้ย่อมาจากคำว่า “ม่งกู่” หมายถึง “ใช้เรียกเครื่องประดับศีรษะที่มีลักษณะเช่นนั้น เช่น ม่งกู่นางงามจักรวาล ม่งกู่นางสาวไทย” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556: 875-876) โดยกลุ่มเกย์ชาวไทยมักชอบดูการประกวดนางงาม ในการประกวดแต่ละครั้ง แต่

ละเวที ก็มักจะจัดปาร์ตี้จัดรวมเป็นกำลังใจและวิพากษ์วิจารณ์ผู้เข้าประกวดที่ตนเองชอบ ถึงขั้นแต่งองค์ทรงเครื่องเลียนแบบผู้เข้าประกวด จำลองบ้านเป็นเวทีเข้าประกวด เดินเฉิดฉายเหมือนประกวดจริงกันอย่างเอาจริง เหมือนกับผู้ชายที่ชอบรวมตัวกันดูการแข่งขันบอลตามผับตามบาร์ ร้านอาหารต่างๆ แต่ยังไม่ถึงขั้นที่มีการพนันนางงามเหมือนพนันบอล

ถ้าพินิจต้นฉบับบทละครต้นฉบับภาษาไทยให้ถี่ถ้วน จะพบว่า ยังมีข้อความต่อท้ายสำนวน “ม่งไม่ลง” อีกคือ “จะงมมาก” รวมกันเป็น “**ม่งไม่ลงจะงมมาก**” การเล่นเสียงสัมผัสสระ “ม่ง” “ลง” และ “งม” คล้ายกับลักษณะของการสร้างคำซ้อนในภาษาไทย

คำซ้อน หมายถึง “คำที่เกิดจากการนำคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาเรียงต่อกัน โดยแต่ละคำนั้น มีความสัมพันธ์กันในด้านความหมาย อาจเป็นความหมายเหมือนกัน คล้ายกัน ทำนองเดียวกัน หรือตรงกันข้ามกันได้ จุดประสงค์ของการซ้อนคำเพื่อให้ได้ความหมายที่ชัดเจนได้ แต่แยกคำที่มีเสียงพ้องกัน เช่น ฆ่าฟัน, ฆ่าทาส เพื่อเสริมความหมายให้เฉพาะเจาะจงชัดเจนขึ้น เช่น เล็กน้อย, นุ่มนิ่ม, อ่อนโยน, อ่อนน้อม, ขัดขวาง, ขัดขืน, ขัดข้อง และเพื่ออธิบายความหมายของคำในภาษาถิ่นหรือภาษาต่างประเทศ เช่น พัดวี, เสื่อสาด, ภูตผี, ทรัพย์สิน, แสวงหา, เล่ห์กล, ศีกสงคราม, ทรวงอก, ดูแล, ง่วงเหงา, แปรเป็น เป็นต้น” (วัลยา ช่างขวัญอิน และคณะ, 2553, 57) คำซ้อนที่พบทั่วไปนั้น แบ่งเป็น คำซ้อนสองคำ คำซ้อนสี่คำและคำซ้อนหกคำ ดังต่อไปนี้

คำซ้อนสองคำ เช่น แห้งโหย แชนซ้อน งงงวย สืบเสาะ แห้งหน ร่องรอย เปลี่ยนแปลง เป็นต้น

คำซ้อนสี่คำ แบ่งเป็น

1) คำซ้อนที่ประกอบด้วยคำสี่คำ ที่มีคำที่ 1 กับคำที่ 3 หรือคำที่ 2 กับคำที่ 4 ซ้ำกัน เช่น ข้าวสุกข้าวสวย เปิดหูเปิดตา เป็นต้นเป็นตะ ซึ่งคำที่ 1 และ 3 ล้วนเป็นคำเดียวกัน คือ “ข้าว...ข้าว...” “เปิด...เปิด...” “เป็น...เป็น...” สร้างความสมดุลให้กับคำที่ใช้ ทั้งยังเกิดความไพเราะอีกด้วย

2) คำซ้อนที่ประกอบด้วยคำสี่คำ คำที่แยกเป็น 2 คู่ ซึ่งมักจะมีเสียงคล้องจองระหว่างพยางค์ที่ 2 กับ 3 หรือพยางค์ที่ 1 กับ 3 เช่น ถ้วยชามรามไห สรวลเสเฮฮา สัมสุกลูกไม้ แต่งองค์ทรงเครื่อง และจงรักภักดี เป็นต้น ถือเป็นคำซ้อนสี่คำที่เล่นเสียงสระ หรือ สัมผัสสระ การใช้คำ ชาม-ราม , เส-เฮ , สุก-ลูก, องค์-ทรง , รัก-ภัก เหล่านี้เป็นการสัมผัสสระ สร้างความไพเราะในงานประพันธ์ได้อย่างดีเยี่ยม

คำซ้อนหกคำ เช่น ติดตามหูออกตามปาก เป็นการซ้ำคำพยางค์ที่ 2 กับ 5 คือ “ตาม” ทั้งยังมีการใช้ไวยวะที่เป็นส่วนหนึ่งในทวารทั้งเจ็ดที่อยู่บนใบหน้าคือ “หู” และ “ปาก” ในพยางค์ที่ 2 กับ 5 สร้างดุลยภาพและความไพเราะในงานประพันธ์ได้อย่างดีเยี่ยม

“**ม่งไม่ลงจะงมมาก**” ถือเป็นคำซ้อนหกคำที่ผู้ประพันธ์บทละครซีรีส์เรื่อง “เกียร์สีขาวยับการันสี่ฟัน” สร้างขึ้นเพื่อสร้างดุลยภาพและความไพเราะในงานประพันธ์ โดยพยางค์ที่ 1, 3 และ 5 มีสระคล้องจองกันคือ “ม่ง” “ลง” “ง” ซึ่งผู้แปลใช้วิธีการแปลเอาความแปลคำว่า “จะงมมาก” ออกมาเป็น “我可就想不明白了” ถอดความเป็นภาษาไทยว่า “ก็จะเป็นเรื่องที่ทำให้ฉันไม่เข้าใจเหมือนกัน” ซึ่งภาพความคิดเท่ากับต้นฉบับภาษาไทยและยังสอดคล้องกับประสบการณ์การอ่านของผู้ชมจีนอีกด้วย แต่ผู้แปลบรรยายได้ภาพไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของสำนวน “ม่งไม่ลง” ทำให้แปลออกมาเป็นภาษาจีนบนพื้นฐานของภาพที่ตัวละครสื่อออกมาในฉากเท่านั้น โดยแปลสำนวน “ม่งไม่ลง” เป็น “不爱上他” ถอดความเป็นภาษาไทยว่า “หลงรักเขา” “รักเขา” ซึ่งผิดเพี้ยนไปจากต้นฉบับภาษาไทย คือ “ได้ที่หนึ่ง” “ได้รับรางวัลที่หนึ่ง” “ได้แชมป์” อย่างสิ้นเชิง ดังนั้นต้องแก้ไขบทแปลภาษาจีนเป็นด้วยวิธีการแปลเอาความเป็น “如果得不到冠军”(ถ้าหากไม่ได้แชมป์) “如果得不到第一名”(ถ้าหากไม่ได้ตำแหน่งที่หนึ่ง) จึงจะมีภาพความคิดที่สอดคล้องกับต้นฉบับภาษาไทย ผู้ชมชาวจีนสามารถเสพซีรีส์พร้อมอ่านบทบรรยายได้ภาพ รับอรรถรสไปพร้อมๆ กันกับผู้ชมชาวไทย

จากตัวอย่างบทแปลที่ (2) ข้างต้น ผู้แปลแปลคำว่า “ตัวเก็ง” ที่หมายถึง “ผู้ ตัว หรือสิ่ง ที่คาดหมายไว้อย่างมั่นใจ” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556: 486) ออกมาเป็นประโยคภาษาจีน “

这个很厉害嘛” ถอดความเป็นภาษาไทยได้ว่า “คนนี้เก่ง” “คนนี้โคตรเก่ง” “คนนี้เก่ง” ถ้าดูผิวเผินบทแปลนี้พอถูไถ ความหมายไม่ผิดเพี้ยนไปจากต้นฉบับมากนัก กล่าวคือ “โพคสูงยาว เข้าดี หน้าหุ่นผมเงาไปซะทุกอย่าง” แต่ “ตัวเก่ง” ยังสื่อนัยของการคาดเดาของผู้พูดหรือผู้ส่งสารว่าจะเป็นไปตามคาดหมายอย่างแน่นอน ซึ่ง “ตัวเก่ง” และ “厉害” มีอรรถลักษณะ (Semantic Component) ต่างกันไม่สามารถใช้แทนกันได้บริบทนี้ ถ้าจะให้ถูกต้องควรแปล “ตัวเก่ง” เป็นคำนาม “头号种子” ที่มีอรรถลักษณะ (Semantic Component) เหมือนกับ “ตัวเก่ง” จึงจะเหมาะสมกว่า ดังนี้

[ตัวเก่ง] / [头号种子]

[+ เก่ง]	[+ โดดเด่น]
[+ อัจฉริยะ]	[+ การคาดเดา]
[+ พิสูจน์]	[- ผลลัพธ์]

[厉害]

[+ เก่ง]	[+ โดดเด่น]
[+ อัจฉริยะ]	[- การคาดเดา]
[- พิสูจน์]	[- ผลลัพธ์]

กล่าวโดยสรุป ในตัวอย่างที่(2) พบข้อผิดพลาดในการแปลอยู่สองจุดใหญ่ๆ คือ คำว่า “ตัวเก่ง” และ สำนวนเฉพาะกลุ่ม “ม่งไม่หลง” กล่าวคือ ผู้แปล ก้าวไม่ข้ามความเป็นอื่น ด้านการใช้คำ “ตัวเก่ง” และการใช้สำนวนเฉพาะกลุ่ม “ม่งไม่หลง” ในภาษาไทย ทำให้บทแปลที่ถ่ายถอดออกมาเป็นภาษาจีนผิดเพี้ยนไปจากต้นฉบับ ภาพความคิดที่ปรากฏต่อสายตาผู้อ่านชาวจีนไม่เท่ากับบทละครต้นฉบับภาษาไทย ดังนั้นควรปรับบทแปลดังนี้

สำนวนแปลผู้วิจัย(2.1)

女生(1):他可是所有参赛选手中的头号种子选手哦,身材颜值发型全在线。

女生(2):没错,姐妹,如果他得不到冠军,那我可就想明白了。

สำนวนแปลผู้วิจัย(2.2)

女生(1):他可是所有参赛选手中的头号种子选手哦,身材颜值发型全在线。

女生(2):没错,姐妹,如果他得不到第一名,那我可就想明白了。

จากที่ผู้วิจัยปรับบทแปลข้างต้นเป็นตัวอย่งการแปลเอาความ ซึ่งเป็นวิธีการแปลที่ผู้แปลอ่านและเข้าใจความหมายที่ต้องการจะสื่อในภาษาต้นฉบับ แล้วสรุปความหมายและแปลเก็บความโดยเนื้อความเดิมอยู่ครบถ้วนเนื้อความเพิ่มขึ้นหรือเนื้อความหายไปมุ่งให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาเรื่องราวของตัวบทไม่มุ่งถ่ายคำจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่งซึ่งยากแก่การเข้าใจ ไนดาเรียกการแปลประเภทนี้ว่า “Dynamic-Equivalent Translation” ซึ่งมีหลายระดับตั้งแต่การแปลเอาความหมายให้ครบทุกส่วนตรงตามต้นฉบับไปจนถึงระดับที่มีอิสระสูงสุดในการดัดแปลงบทแปลเป็นการแปลที่เน้นปฏิกริยาตอบสนองของผู้รับสารหรือผู้อ่านที่อ่านโดยเทียบเคียงกับประสบการณ์การอ่านในภาษาและวัฒนธรรมของตนดังนั้นผู้แปลจึงปรับสำนวนให้เป็นธรรมชาติทั้งในระดับคำศัพท์ระดับไวยากรณ์และระดับข้อความโดยพิจารณาจากบริบททางวัฒนธรรม”(Nida, E.A., 1975: 165-169) การแปลประเภทนี้สอดคล้องกับแนวคิดของเหียนฟู (严复) นักทฤษฎีการแปลสมัยราชวงศ์ชิงของจีนเหียนฟู เสนอมาตรฐาน“ถูกต้อง-สื่อความหมาย-ตามแบบแผน” (กนกพร นุ่มทอง, 2554: 11) (信、达、雅) มาตรฐานการแปลสองข้อแรกคือถูกต้องตามต้นฉบับและในขณะเดียวกันก็ไม่ยึดติดกับรูปแบบของต้นฉบับมากเกินไปจนไม่สื่อความ (赫胥黎, 1933)

ตัวอย่างที่(3)

ต้นฉบับภาษาไทย (บทละคร)

นักศึกษาหญิง 1 : คุณพระ คนนี้บ้านอยู่บางจะเกร็งรีเปล่าเนีย

นักศึกษาหญิง 2 : นี่จะถ่ายรูปเดือน หรือจะถ่ายรูปไปทำวีซ่า งงมาก น้องหมอต้งจะไปพักก่อนนะแม่

นักศึกษาชาย 1 : เกร็งทั้งตัว

นักศึกษาหญิง 1 : นิ่งมาก

(EP08,29:08-29:19)

คำบรรยายได้ภาพภาษาจีน

女生(1): 老天, 这个人是不是住在寺庙里啊!

女生(2): 这是在拍校草照片还是在拍签证照片啊, 想不明白。学弟之前肯定是个僧人。

男生(1): 嗯。整个人都是僵硬的。

女生(1): 太呆了。

(EP08,29:08-29:19)

ไป นายเอกของเรื่อง เป็นคนสุดท้ายที่เข้าสู่สตูดิโอไปถ่ายภาพประชาสัมพันธ์การประกวดดาวเดือนระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งไปเองไม่ได้ถนัดในด้านทำกิจกรรมจึงไม่ได้ยินดีที่เข้าประกวดตั้งแต่แรกตามคำขอร้องของรุ่นพี่ คือ พี่โบ อีฐรักไปมาก อยากให้ไปออกจากเซฟโซน กล้าทำในสิ่งที่ไปไม่เคยทำมาก่อน จึงออกอุบายไปทวงสัญญาที่ไปเคยให้ไว้กับตนเอง

อีฐ : ถ้ามีงอยากได้ตุ้มหูคีน มึงก็ไปประกวดเดือนมหาวิทยาลัย

ไป : เนี่ยเหרותที่มีงอยากได้ โคตรไร้สาระ

อีฐ : ถ้ามีงทำไม่ได้ วันหลังก็อย่ามาสัญญา

ไป : มีงต้องการแค่เนี่ย ไช้ไหม

อีฐ : เออ กูต้องการแค่เนี่ย ก็คนอย่างมีง ไม่เคยทำอะไรแบบนี้ไม่ใช่เหרות

ไป : ได้ กุจะทำตามสัญญา กุจะทำให้มีงเห็นเอง ว่าคนอย่างกู ก็ชนะประกวดเดือนได้
(EP08,23:02-23:45)

สุดท้ายไปจ่ายอมตกปากรับคำอฐฐ เป็นตัวแทนคณะแพทยศาสตร์เข้าประกวดดาวเดือน เพื่อให้ได้คุ้มหูกาวนสี่ฝุ่นคินมาจากอฐฐ แต่งานกิจกรรมเป็นงานที่ไปไม่ถนัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเข้าประกวดดาวเดือนระดับมหาวิทยาลัย ที่ต้องแสดงความสามารถพิเศษต่างๆ มากมาย และปรการด่านแรกของการประกวดก็คือ การถ่ายภาพลงสื่อประชาสัมพันธ์ ซึ่งไปทำไม่ได้ไม่ ค่อยดีนัก แถมยังโดนนักศึกษาแก๊งกวางและชะนีกกลุ่มหนึ่งที่นั่งสังเกตการณ์ในสตูดิโอ วิพากษ์วิจารณ์การถ่ายภาพครั้งนี่ของไปอย่างสนุกปาก ว่าไปโพสท่าถ่ายรูปเกร็งไปทั้งตัว เหมือนบ้านอยู่ “บางจะเกร็ง” และแซวว่า “น้องหมอต้องไปพักก่อนนะแม่” จากคำพูดของกลุ่มแก๊งกวางและชะนีกี่มาสังเกตการณ์ในสตูดิโอ มีคำเฉพาะกลุ่มอยู่หลายคำคือ “พักก่อน” “แม่” และ “บางจะเกร็ง”

“บางจะเกร็ง” เป็นรูปแบบการสร้างมุกตลกในหมู่วัยรุ่นผ่านชื่อสถานที่ ชื่อคน ชื่อสัตว์ สิ่งของที่มีคำสำคัญ (key word) หรือ แก่นสำคัญ (key message) ที่ต้องการสื่อสารให้ผู้รับ สารได้ทราบในบริบทนั้นๆ คำสำคัญ (key word) ของคำนี้ไม่ได้อยู่ที่สถานที่ที่ตั้งของตابل “บางจะเกร็ง” แต่เป็นส่วนหนึ่งของชื่อตابلคือ คำว่า “เกร็ง” ซึ่งเป็นวิเศษณ์แสดง “อาการ ที่กล้ำเนื้อเป็นต้นแข็งอย่างงอไม่ได้ เช่น มือเกร็ง เท้าเกร็ง” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556: 142) สามารถสะท้อนถึงการโพสท่าถ่ายรูปที่เกร็งไปทั้งตัวของไปนายเอกของเรื่องได้เป็นอย่างดี ทั้งยังแฝงไว้ด้วยอารมณ์ขันอีกด้วย แต่ผู้แปลก้าวไม่ข้ามความเป็นอื่นด้านมุกตลกที่ แพรหลายในหมู่วัยรุ่นไทย แปลประโยค “คนนึ่บ้านอยู่บางจะเกร็งรีเปล่าเนี่ย” และ “น้อง หมอต้องไปพักก่อนนะแม่” เป็น “这个人是不是住在寺庙里啊!” (คนนึ่อาศัยอยู่ใน วัดเธอ) และ “学弟之前肯定是个僧人。” (น้องต้องเคยบวชเป็นพระมาก่อนเนี่ย) ตามลำดับ

จากบทแปลภาษาจีนข้างต้น สันนิษฐานได้ว่า ผู้แปลเข้าไปถึงมุกตลกในหมู่วัยรุ่นไทย “บางจะเกร็ง” ถอดความเป็นภาษาจีนโดยอาศัยภาพเคลื่อนไหวที่ปรากฏในซีรีส์ พยายามสรร

คำแปลที่สอดคล้องกับบริบทที่ไปกำลังโพสท่าถ่ายรูปให้ได้มากที่สุด โดยสุดท้ายเลือกที่เชื่อมโยงการโพสท่าถ่ายรูปที่เคร่งขรึม ไม่ยิ้ม มีอาการเกร็งไปทั้งตัว เข้ากับ อารมณ์สำรวมของ พระสงฆ์ที่ไว้วัดเป็นที่อยู่อาศัย และ อารมณ์สำรวมของผู้ที่เคยบวชเป็นพระมาก่อน ซึ่ง ผิดเพี้ยนไปจากต้นฉบับภาษาไทยโดยสิ้นเชิง “อาการสำรวม” ของพระสงฆ์ ไม่ใช่ “อาการที่ กล้ามเนื้อเป็นต้นแข็งอย่างงอไม่ได้ เช่น มือเกร็ง เท้าเกร็ง” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556: 142) ดังนั้นภาพความคิดที่ปรากฏในบทบรรยายใต้ภาพภาษาจีนไม่ตรงกับภาพความคิดบทละคร ต้นฉบับภาษาไทย “คนนี้นั่งอยู่บางจะเกร็ง” อย่างสิ้นเชิง

จริงๆ แล้วถ้าผู้แปลจับคำสำคัญ (key word) หรือ แก่นสำคัญ (key message) “เกร็ง” ที่ผู้ประพันธ์ต้องการนำเสนอบทสนทนานี้ได้ สามารถใช้กลยุทธ์การแปลแบบทำให้กลมกลืน (归化/Domestication) ถอดความคำว่า “คนนี้นั่งอยู่บางจะเกร็ง” เป็น “这个人拍照时摆姿势怎么这么僵硬啊!” (คนนี้โพสท่าถ่ายรูปได้แย่มาก เกร็งไปหมดทั้งตัว) ทำให้ผู้อ่านชาวจีนมีภาพความคิดเท่ากับต้นฉบับภาษาไทยได้ในทันที ทั้งยังสอดคล้องกับ ประสบการณ์การอ่านของผู้ชมชาวจีนอีกด้วย

“พักก่อน” เป็นคำพูดที่แพร่หลายในหมู่วัยรุ่นไทย แสดงการออกคำสั่ง ตักเตือน ขอร้อง พูดเพื่อให้ผู้รับสารฉุกคิด กระตุ้นอารมณ์ผู้ฟัง ชูประเด็นอารมณ์ขึ้น เวลาพูดมักลากเสียงยาวๆ ในบริบทนี้พวกกลุ่มแก๊งกวางเซนี้เห็นไปโพสท่าถ่ายรูปไม่เป็น เกร็งไปทั้งตัวเลยแฉวไปว่า “น้องหมอควรไปพักก่อน” แฉวยังลงท้ายด้วยสรรพนามบุรุษที่ 2 คำว่า “แม่” ที่มักใช้เรียก เพื่อนสาวหรือเพื่อนเกย์ในหมู่วัยรุ่นอีกด้วย คำว่า “แม่” ในที่นี้เหมือนคำว่า “เจ้” ซึ่ง “เป็น สรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ที่เกย์ใช้แทนตัวและแทนที่ผู้พูดด้วย โดยเกย์ยืมคำว่า ‘เจ้’ ใน ภาษาไทยมาตรฐานมาใช้เป็นสรรพนามภาษาเฉพาะกลุ่มเพื่อแทนตัวเกย์สาว เกย์ที่คำแทน ตัว ‘เจ้’ หรือ เกย์ที่ถูกเรียกว่า ‘เจ้’ เป็นเกย์ที่มีอัตลักษณ์ทางเพศเป็นเกย์สาวอย่างชัดเจนเกย์ อาจใช้คำนี้เพื่อหยอกล้อเพื่อนเกย์อื่นๆ ในกลุ่ม หรือเปิดเผยอัตลักษณ์ทางเพศ”(สุทธิพงศ์ เพิ่มพูล, 2556: 117) นอกจากนี้ สรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 คำว่า “แม่” และ “เจ้” ก็ยัง แพร่หลายในหมู่ชนที่สนิทสนมกับเกย์อีกด้วย ดังบทสนทนาข้างต้นที่เพื่อนผู้หญิงพูดกับ

เพื่อนเกย์ในกลุ่มว่า “นี่จะถ่ายรูปเดือน หรือจะถ่ายรูปไปทำวีซ่า งามมาก น้องหมอดังไปพักก่อนนะแม่” ซึ่ง “แม่” ในที่นี้แทนตัวเพื่อนเกย์ในกลุ่ม แต่บทบรรยายได้ภาพภาษาจีน “学弟之前肯定是个僧人。”(น้องต้องเคยบวชเป็นพระมาก่อนแน่ๆ) เปรียบได้กับเป็นหนึ่งคนละเรื่องกับบทละครต้นฉบับภาษาไทย เนื้อความไปคนละทิศทาง อารมณ์ขัน การแสดงคำสั่งหรือขอร้อง ตลอดจนกลืนอายุความเป็นผองเพื่อนในหมู่แก๊งกวางและชะนีก็จางหายไปด้วย

ดังนั้นควรใช้สรรพนาม “姐妹们” ที่ชาวจีนมักใช้เรียกพวกพ้องพี่น้องในกลุ่มผู้หญิงด้วยกัน แทนสรรพนามคำว่า “แม่” ในภาษาไทย ส่วนสำนวน “พักก่อน” ก็ใช้คำกริยา “醒”(ตื่น) ที่แฝงนัยการกระตุ้นอารมณ์ผู้ฟังหรือผู้รับสาร โดยนำเสนอในรูปแบบการซ้ำคำกริยา“AA” แล้วต่อด้วยลงท้ายด้วยคำเสริมน้ำเสียงแสดงคำสั่งหรือขอร้อง “吧” รวมเป็น “醒醒吧” เชื่อแน่ว่า ผู้ชมชาวจีนสามารถสัมผัสได้ถึงอารมณ์ขันที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อในบริบทนี้ไปพร้อมๆ กับผู้ชมชาวไทยได้อย่างแน่นอน

สำนวนแปลผู้วิจัย(3.1)

女生(1):老天, 这个人拍照时摆姿势怎么这么僵硬啊!

女生(2):这是在拍校草照片还是在拍签证照片啊, 我可想不到。我看啊, 姐妹们! 学弟他也该醒醒了吧。

男生(1):嗯。整个人都是僵硬的。

女生(1):太呆了。

ตัวอย่างที่(4)

ต้นฉบับภาษาไทย (บทละคร)

ว่าน : วิธอะไรของมึงวะ ไม่เห็นได้ผลเลย

เพียว : อ่า อ่า อ่า เดียวพอโชว์ให้ดู

(EP04,04:59-05:16)

คำบรรยายได้ภาพภาษาจีน

Waan: 你那是什么鬼办法啊? 都没有效果的。

Pure: 好吧! 我演示给你看。

(EP04,04:59-05:16)

“เพียว” ผู้ที่ขึ้นชื่อว่าเป็นเพลย์บอยตัวท็อปในโรงเรียน เชื่อว่าเรื่องการจีบหญิง ได้ตกปาก รับคำจะบอกเคล็ดลับด้านการจีบหญิงให้กับ “วาน” ผู้ซึ่งอ่อนหัดด้านความรัก ไม่เคยมีแฟนมาก่อน ในขณะที่เพียวพาวานไปเวิร์กชอปจีบหญิงอยู่นั้น ได้สอนกลเม็ดเด็ดพรายมากมายในการเข้าหาหญิงให้กับวาน แต่วานกลับทำไม่ได้ เพียวจึงบอกว่า “เดี๋ยวพ่อโชว์ให้ดู”

คำว่า “พ่อ” ในบริบทนี้มีลักษณะการใช้เหมือนกับคำว่า “แม่” ในตัวอย่างที่ (3) กล่าวคือ “พ่อ” เป็นเป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ที่ผู้ชายใช้แทนตัวและแทนที่ผู้พูดด้วย โดยยืมคำว่า “พ่อ” ในภาษาไทยมาตรฐานมาใช้เป็นคำสรรพนามภาษาเฉพาะกลุ่มเพื่อนผู้ชาย เพื่อแสดงความสนิทสนมชิดเชื้อ เป็นทั้งเพื่อนกินและเพื่อนตายในเวลาเดียวกัน ในบางครั้งยังเป็นการแสดงอำนาจข่มตนเหนือท่านในกลุ่มเพื่อนสนิท แฝงนัยอารมณขัน ผู้ชายที่แทนตัวเองว่า “พ่อ” จะเป็นผู้ชายที่มีอัตลักษณ์การเป็นผู้นำ หัวใจ หรือมีความเชี่ยวชาญชำนาญในด้านใดด้านหนึ่งอย่างชัดเจน

“เพียว” ใช้สรรพนาม “พ่อ” แทนตัวเอง แสดงการเป็นผู้นำด้านการจีบหญิง จะสาธิตการจีบหญิงให้กับวานได้เห็นเป็นนัยว่า ผู้เชี่ยวชาญเขาทำการอย่างไร แต่ผู้แปลกลับใช้เพียงคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งที่มีความหมายทั่วไปในภาษาจีนคือ “我” (ผม, ฉัน, กู) แทนคำสรรพนามคำว่า “พ่อ” ในบริบทนี้ ทำให้บทแปลภาษาจีนขาดกลิ่นอาย “ความเป็นชาย” “ความเป็นผู้นำ” ที่ปรากฏในต้นฉบับทละครภาษาไทย ดังนั้นต้องใช้คำที่มีความหมายและวิธีการใช้ที่เหมือนกับคำสรรพนามคำว่า “พ่อ” คือ “爹爹” หรือ “老爹” มาวางหน้าสรรพนามบุรุษที่หนึ่งที่มีความหมายทั่วไปในภาษาจีนคือ “我” (ผม, ฉัน, กู) รวมเป็น “爹爹我” หรือ “老爹我” จึงจะทำให้ผู้อ่านชาวจีนได้รับอารมณ์ในการเสพซีรีส์ตอนนี้เท่ากับผู้ชายชาวไทย ดังต่อไปนี้

สำนวนแปลผู้วิจัย(4.1)

Waan: 你那是什么鬼办法啊? 都没有效果的。

Pure: 好吧! 爹爹我演示给你看。

สำนวนแปลผู้วิจัย(4.2)

Waan: 你那是什么鬼办法啊? 都没有效果的。

Pure: 好吧! 老爹我演示给你看。

ตัวอย่างที่(5)

ต้นฉบับภาษาไทย (บทละคร)

เพียว : พ่อหนุ่ม พ่อหนุ่ม ไม่ได้เพิ่งหัดเลยครับพี่โบ ไอ้วานเนี่ยแหละ ตัวเจ้าเล่ห์
เลยครับ เจ้าเล่ห์หลบในสุดๆ

วาน : อ้าวไอ้เพียว มึงชอบสร้างความรำฉานหรือ (EP12,36:05-36:16)

คำบรรยายได้ภาพภาษาจีน

Pure: 年轻人, 年轻人, 不用变了 Bow 学姐, 这个 Waan 啊就是老色胚本胚, 彻彻底底的老色胚。

Waan: 你要搞分裂是吗?

(EP12,36:05-36:16)

ในตอนจบของเรื่อง พระเอกนายเอก “อิฐและโป” พระรองนายรอง “เพียวและโพค” รวมถึงคู่รักชายหญิง “วานและโบ” ทั้งสามคู่หอกคนไปกางเต็นท์ชมจันทร์ท่ามกลางธรรมชาติ แต่ละคู่คุยไปหยอกล้อกันไป กระทั่งกระหนงกระหนิงมีความสุข วานหลอกแอบแค้นโบต่อหน้าเพื่อนๆ โบจึงว่าวานไปหัดเจ้าเล่ห์มาตั้งแต่เมื่อไร จากนั้นเพียวเลยแซวว่า “พ่อหนุ่ม พ่อหนุ่ม ไม่ได้เพิ่งหัดเลยครับพี่โบ ไอ้วานเนี่ยแหละ ตัวเจ้าเล่ห์เลยครับ เจ้าเล่ห์หลบในสุดๆ”

คำว่า “พ่อหนุ่ม” ในที่นี้ไม่ได้เป็นคำเรียกที่มีความหมายทั่วไป คือ “ชายที่มีอายุพ้นวัยเด็ก นับตามความนิยมตั้งแต่ 15-30 ปี” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, 1293) แต่เป็นคำเรียกเพื่อนสนิทในกลุ่มผู้ชาย แฝงในอารมณ์ขัน มีกลิ่นอายการล้อเลียนเพื่อนฝูงให้ชายหน้า มี

น้ำเสียงล้อเล่น ไม่จริงจัง แต่ผู้แปลใช้วิธีการแปลตรง ถอดความคำว่า “พ่อหนุ่ม” เป็น คำว่า “年轻人” ซึ่งดูผิวเผินคำว่า “年轻人” อาจพอถูกใช้แทนคำว่า “พ่อหนุ่ม” ได้ในบริบทนี้ แต่ถ้าพิจารณาอย่างถี่ถ้วนจะพบว่า คำว่า “年轻人” ในภาษาจีนนั้น เป็นคำที่ผู้ใหญ่ใช้เรียกผู้น้อย มีน้ำเสียงจริงจัง มีกลิ่นอายของการอบรมสั่งสอน จึงทำให้บทแปลภาษาจีนไม่สามารถสื่ออารมณ์ได้ตรงตามต้นฉบับภาษาไทย ดังนั้นควรแก้ไขบทแปลเป็น “你这个小子” “你这个臭小子” จึงจะได้ธรรมชาติตรงตามต้นฉบับภาษาไทย

สำนวนแปลผู้วิจัย(5.1)

Pure: 你这个小子! 不用变了 Bow 学姐, 这个 Waan 啊就是老色胚本胚, 彻彻底底的老色胚。

Waan: 你要搞分裂是吗?

สำนวนแปลผู้วิจัย(5.2)

Pure: 你这个臭小子! 不用变了 Bow 学姐, 这个 Waan 啊就是老色胚本胚, 彻彻底底的老色胚。

Waan: 你要搞分裂是吗?

(2) ก้าว ‘ไม่’ ซ้ำม” ความเป็นอื่นด้านการใช้คำสกด

ตัวอย่างที่(6)

ต้นฉบับภาษาไทย (บทละคร)

ไป : ยังไงก็ฉลาดกว่ามึงอยู่ดี

เพียว : ไอ้ไป แม่ ปากจัดหว่า

อิฐ : โหย ไอ้นี้ เดียวโดน

เพียว : แต่ก็จริงหว่าเพื่อน

ว่าน : เห็นเนิร์ดๆ แบบนี้ ตัวจริงไม่ธรรมดาเนะครับ(EP06,08:04-08:19)

คำบรรยายได้ภาพภาษาจีน

Bai: 反正我比你聪明。

Pure: Bai 开始伶牙俐齿啦。

Itt: 你这家伙!

Pure: 但这是事实啊朋友。

Waan: 别看他像个书呆子, 其实可不简单哦。

(EP06,08:04-08:19)

คำสบถ (swearing) คือ “การกล่าวคำหยาบเพื่อสื่ออารมณ์ความรู้สึกจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง” (Jay, 2000, อ้างถึงใน โรจนศักดิ์ แสงแก้ว, 2557: 124) เห็นได้อย่างชัดเจนว่า การสบถมีองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ ส่วนแรกคือ คำหยาบ ส่วนที่สองคือ อารมณ์

“คำหยาบหรือคำต้องห้าม (taboo language) หมายถึงคำต่างๆ ที่สื่อความหมายในแง่ที่ไม่ดีหรือฟังไม่ไพเราะ รวมไปถึงคำที่สื่อเรื่องเพศ การด่าทอ และการดูหมิ่น คำหยาบจึงถือเป็นลักษณะภาษาที่คนในสังคมส่วนใหญ่มองว่าเป็นสิ่งที่ไม่สุภาพและเป็นสิ่งไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้เจรจากับผู้อื่น” (Allan & Burridge, 2006, อ้างถึงใน โรจนศักดิ์ แสงแก้ว, 2557: 124)

“อารมณ์ ถือเป็นองค์ประกอบอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดการสบถ ดังที่ทราบกันว่าการกล่าวคำหยาบไม่ใช่สิ่งที่ดีในสายตาผู้อื่น แต่ในความเป็นจริง นักภาษาศาสตร์กลับพบว่า เวลาที่คนเรารู้สึกโกรธ ไม่พอใจหรือผิดหวังกับบางสิ่ง ผู้พูดหลายคนมักจะใช้คำหยาบเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความรู้สึกของตน ความรู้สึกเหล่านี้อาจมีสาเหตุมาจากบุคคลรอบข้างที่เรารู้จักหรือไม่รู้จัก เช่น คนขับรถตัดหน้าเรา เพื่อนทำของมีค่าของเราเสียหาย คนรักของเรามีสัมพันธ์ลับกับบุคคลอื่น ฯลฯ หรืออาจจะเกิดจากเหตุการณ์แวดล้อม เช่น ปัญหาข้าวขึ้นราคา ปัญหาติดบนท้องถนน ปัญหาตงงาน เป็นต้น” (โรจนศักดิ์ แสงแก้ว, 2557: 124) ทั้งนี้มีนักภาษาศาสตร์ชาวตะวันตกหลายท่านได้กล่าวถึงสาเหตุที่คนเรามักจะกล่าวคำสบถในเวลาที่เราไม่พอใจว่าอาจเป็นเพราะ “การกล่าวระบายด้วยถ้อยคำหยาบคายนั้นสามารถสื่อความรู้สึกพูดอธิบายได้ดีว่าการ

พูดอธิบาย และในขณะที่เดียวกันคำสบถก็สามารถทำหน้าที่ในการตำหนิหรือต่อว่าสิ่งที่เป็นสาเหตุของความไม่พอใจได้มากกว่าการพูดด้วยคำสุภาพทั่วไป” (McEnery, 2005; Jay et., 2006 อ้างถึงใน โรจนศักดิ์ แสงแก้ว, 2557: 124) นอกจากนี้ การสบถยังถือว่าเป็นการได้ระบายอารมณ์ ชับความอัดอั้นที่อยู่ข้างในใจออกมา ทำให้สบายใจขึ้นไม่มากนักน้อย

จากที่อธิบายในข้างต้นว่า “เวลาที่คนเราประสบกับสิ่งที่ไม่พอใจก็มักกล่าวสบถ การสบถที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่างๆ จึงมีหน้าที่เพื่อแสดงความรู้สึกและเพื่อแสดงการตำหนิเสียเป็นส่วนใหญ่” (Daly et al., 2004; Thelwall, 2008 อ้างถึงใน โรจนศักดิ์ แสงแก้ว, 2557: 124-125) แต่จากการศึกษาของโรจนศักดิ์ แสงแก้ว พบว่า “มีหลายครั้งที่การสบถหรือการกล่าวถ้อยคำหยาบคายไม่ได้ถูกใช้เพื่อทำหน้าที่ดังกล่าว อย่างเช่นการสนทนาในหมู่เพื่อนที่โรจนศักดิ์ แสงแก้วเก็บข้อมูลมาศึกษาโดยเฉพาะ พบว่า *การสนทนาของกลุ่มเพื่อนสองกลุ่มนั้นปรากฏคำสบถเป็นจำนวนมาก แต่กลับไม่มีผู้สนทนาคนใดจะแสดงพฤติกรรมต่อต้านว่าการกล่าวถ้อยคำเหล่านั้นเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และจากการที่ได้พิจารณาจากบทสนทนายังเห็นได้ว่า ผู้พูดหลายคนต่างกล่าวคำสบถเสมือนเป็นเรื่องปกติ*” (โรจนศักดิ์ แสงแก้ว, 2557: 125)

จากการศึกษาของโรจนศักดิ์ แสงแก้ว ยังพบว่า “กลุ่มผู้ชายมีแนวโน้มกล่าวคำสบถมากกว่ากลุ่มผู้หญิง โดยคำสบถที่ปรากฏในการสนทนาของกลุ่มผู้ชาย 3 อันดับแรกได้แก่คำว่า ‘เหี้ย’ ‘แม่ง’ และ ‘สัตว์’ ส่วนคำสบถที่ปรากฏในกลุ่มสนทนาของกลุ่มผู้หญิง 3 อันดับแรกได้แก่คำว่า ‘แม่ง’ ‘เหี้ย’ และ ‘กวนตีน’” (โรจนศักดิ์ แสงแก้ว, 2557: 131-132) โรจนศักดิ์ แสงแก้วยังกล่าวถึงเหตุผลที่ผู้ชายนิยมกล่าวคำสบถมากกว่าผู้หญิงว่า “อาจเป็นเพราะความเชื่อความคิดของหลายๆ สังคม ไม่ว่าจะเป็นสังคมในแถบตะวันตกหรือเอเชียต่างมองเรื่องการกล่าวคำสบถเป็นข้อยกเว้นของผู้ชาย” (Allan & Burridge, 2006, อ้างถึงใน โรจนศักดิ์ แสงแก้ว, 2557: 132-133) กล่าวคือ “บางสังคมมองว่าการใช้คำสบถของผู้ชายนั้นเป็นเรื่องปกตินอกจากนี้การกล่าวคำสบถยังถือเป็นวิธีการสร้างอัตลักษณ์ชายให้กับชายอีกด้วย เนื่องจากผู้ชายตั้งแต่เด็กจนโตจะได้รับการปลูกฝังว่าจะต้องเป็นคนเข้มแข็ง กล้าหาญ และเป็นผู้นำ ซึ่ง

สิ่งเหล่านี้เองที่ถือเป็นอัตลักษณ์เพศชาย ดังนั้นการแสดงออกใดๆ ที่จะทำให้ผู้ชายได้รับอัตลักษณ์ดังกล่าว ผู้ชายก็จะนิยมกระทำไม่ว่าจะเป็นการเล่นกีฬาที่ต้องใช้กำลังมาก การทำกิจกรรมที่มีความท้าทายหรือมีความเสี่ยงสูง หรือแม้กระทั่งวิถีของการเจรจา ผู้ชายก็พยายามที่จะแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของตนเองด้วยการใช้ภาษาที่ดูแข็งกระด้างดังเช่นการใช้คำสบถนั่นเอง” (โรจนศักดิ์ แสงแก้ว, 2557: 133) ดังเช่นบทสนทนาในกลุ่มเพื่อนผู้ชายในซีรีส์เรื่อง “เกียร์สีขาวกับกาวนีสีฝุ่น” ที่ยกมาข้างต้น เพียวใช้คำสบถ “แม่ง” ในการสนทนากับเพื่อนๆ โดยไม่ได้เกิดขึ้นจากเจตนาที่ผู้พูด คือ เพียว ประสงค์ที่จะแสดงความไม่พอใจหรือต้องการจะตำหนิผู้ฟังเป็นหลัก เพียงเป็นการสนทนาโต้เถียง แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ไปบอกว่าตัวเองฉลาดกว่าอูฐ ซึ่งเพื่อนๆ คนอื่นก็เห็นด้วยกับคำพูดของไป โดยเพียวกล่าวพร้อมกับใช้สบถ “แม่ง” ขึ้นมาว่า “ไอ้ไปแม่งปากจัดหะ” เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสนิทสนมระหว่างผู้สนทนา

จากตัวอย่างบทแปลภาษาจีนข้างต้น เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ในบทแปลภาษาจีนไม่ปรากฏร่องรอยของคำที่แสดงถึงคำสบถ “แม่ง” แม้แต่น้อย กล่าวคือ ผู้แปลบทบรรยายได้ภาพภาษาจีนมองข้ามคำสบถคำว่า “แม่ง” ที่แสดงถึงความสนิทสนมระหว่างผู้สนทนาในฉากนี้ ทำให้ผู้อ่านชาวจีนสัมผัสไม่ได้ถึงความสนิทสนมระหว่างกลุ่มเพื่อนผู้ชายสี่คนนี้ ดังนั้นควรใช้คำสบถที่มีลักษณะเดียวกันในภาษาจีน คือ “他妈的” “妈的” (蔡旺、罗昕如, 2016: 65) มาแทนคำว่า “แม่ง” ในบริบทนี้ จึงจะทำให้ผู้อ่านชาวจีนสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายความสนิทชิดเชื้อกันระหว่างกลุ่มเพื่อนผู้ชายสี่คนนี้

สำนวนแปลผู้วิจัย(6.1)

Bai: 反正我比你聪明。

Pure: Bai 他妈的也学会伶牙俐齿啦。

Itt: 你这家伙!

Pure: 但这是事实啊朋友。

Waan: 别看他像个书呆子, 其实可不简单哦。

สำนวนแปลผู้วิจัย(6.2)

Bai: 反正我比你聪明。

Pure: Bai 妈的也学会伶牙俐齿啦。

Itt: 你这家伙!

Pure: 但这是事实啊朋友。

Waan: 别看他像个书呆子, 其实可不简单哦。

บทสรุป

“หลักการแปลพื้นฐานเป็นสิ่งสากล ไม่ว่าจะใช้กับการแปลจากภาษาใดเป็นภาษาใด จำเป็นต้องมุ่งเน้นความถูกต้องชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญ จากนั้นจึงขัดเกลาภาษาให้สละสลวย การแปลจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งให้ตรงกัน สมบูรณ์พร้อมด้านความหมาย ความเหมาะสมในเรื่องระดับคำ ตลอดจนน้ำเสียงที่ใช้นั้นเป็นเรื่องยากยิ่ง กระทั่งมีผู้กล่าวว่า ภาษานั้นแปลกันไม่ได้ ที่ว่า ‘แปลไม่ได้’ นั้น มิได้หมายความว่าแปลไม่ได้จริงๆ หากแต่ หมายถึงจะแปลให้ได้เนื้อหาและรสคำสมบูรณ์เหมือนต้นฉบับทุกประการนั้นเป็นไปได้ยาก” (กนกพร นุ่มทองและศิริวรรณ ลิขิตเจริญธรรม, 2562: 112) การแปลบทบรรยายใต้ภาพจากภาษาไทยเป็นภาษาจีนก็เช่นเดียวกัน การที่จะแปลให้ได้เนื้อหาและรสคำสมบูรณ์เหมือนต้นฉบับภาษาไทยโดยไม่ผิดเพี้ยน ไม่มีรอยขีดข่วนนั้นถือว่าเป็นไปได้ยาก

จากการศึกษาบทแปลคำบรรยายใต้ภาพภาษาจีนเทียบกับบทละครต้นฉบับภาษาไทยซีรี่ส์เรื่อง “เกียร์สี่สาวกับกวนสี่ฝุ่น” พบว่า คำเฉพาะกลุ่มเกย์ คำเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น ตลอดจนคำสแลง เป็นอุปสรรคอย่างสูงสำหรับผู้แปลคำบรรยายใต้ภาพภาษาจีน ทำให้คำบรรยายใต้ภาพที่เผยแพร่สู่สายตาชาวจีนไม่สมบูรณ์ มีรอยขีดข่วน สูญเสียรสชาติ และขาดเสน่ห์ของความเป็นซีรี่ส์วอยของไทยในบางประเด็น

ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า สาเหตุหลักที่ทำให้ผู้แปลแปลคลาดเคลื่อนจากต้นฉบับหรือไม่สามารถเลือกใช้บทแปลที่ตรงกับเจตนารมณ์ของผู้ประพันธ์ได้นั้น คือ ผู้แปลไม่ได้ศึกษากลวิธีการใช้ภาษาของผู้ประพันธ์บทละครในประเด็นคำเฉพาะกลุ่มเกย์ คำเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น

ตลอดจนคำสบถมาเป็นอย่างดีก่อนลงมือแปล อีกสาเหตุหนึ่งที่น่าจะเป็นไปได้ก็คือ บทบรรยายใต้ภาพภาษาจีนซีรีส์เรื่อง “เกียร์สี่ขาอยู่กับกาวนัสสี่ฝุ่น” มีโอกาสสูงที่ไม่ได้ผ่านกระบวนการตรวจแก้ไขจากบรรณาธิการซึ่งเป็นบุคคลที่สามที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาและวัฒนธรรมไทย-จีนก่อนแพร่ภาพออกอากาศ วัลยา วิวัฒน์ศรกล่าวว่า “ตัวบทวรรณกรรมนั้นเป็นตัวบทที่สื่อสารเพียงฝ่ายเดียว กล่าวคือไม่ใช่การสื่อสารแบบสนทนาในชีวิตจริง ซึ่งผู้พูดสองคนมีปฏิกริยาตอบโต้กัน ตัวบทสื่อสารมายังผู้อ่านแต่ไม่อาจลุกขึ้นตอบโต้ผู้อ่านได้ ดังนั้นเพื่อตรวจสอบว่าการถ่ายทอดความหมายของผู้แปลจะเป็นได้โดยเที่ยงตรง บทบาทของบรรณาธิการต้นฉบับจึงมีความสำคัญ บรรณาธิการคือผู้ที่สื่อสารกับผู้แปล ก่อนที่ตัวบทจะสำเร็จเรียบร้อย เขาจะต้องตั้งคำถามแสดงความสงสัยให้มากที่สุด ขณะที่ตรวจสอบฉบับแปล เขาจะพูดคุยกัยคำถามโต้แย้งกับผู้แปล ผู้แปลจะได้ตระหนักว่าตัวแปลของตน สื่อความหมายที่ผู้ประพันธ์ต้องการได้หรือไม่” (วัลยา วิวัฒน์ศร, 2557: 107)

บทละครก็ถือเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่ง บทแปลคำบรรยายใต้ภาพภาษาจีนก็เป็นผลผลิตที่เกิดขึ้นจากการ “สำเนา” จากต้นฉบับภาษาไทย ถ้าหาก บทบรรยายใต้ภาพภาษาจีนซีรีส์เรื่อง “เกียร์สี่ขาอยู่กับกาวนัสสี่ฝุ่น” ผ่านกระบวนการตรวจสอบบทบรรยายใต้ภาพก่อนแพร่ภาพออกอากาศ ไม่ว่าจะสื่อสารกับบรรณาธิการทางอ้อม คือ ส่งให้บรรณาธิการพิจารณาตรวจแก้ และให้ข้อเสนอแนะเพื่อให้ผู้แปลตรวจแก้ หรือจะสื่อสารกับบรรณาธิการโดยตรง โดยตรวจแก้ไขร่วมกับผู้แปล และ “ถ้าเป็นไปได้ ควรมีการสื่อสารโดยตรงกับผู้ประพันธ์ เพื่อไขความกระจ่างในประเด็นต่างๆ ที่ปรากฏในวรรณกรรม หรือเป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้แปลกับเจตนารมณ์ของผู้ประพันธ์” (บุรินทร์ ศรีสมถวิล, 2562: 311) **จะทำให้คำบรรยายใต้ภาพภาษาจีนสมบูรณ์แบบมากกว่านี้อย่างแน่นอน**

บรรณานุกรม

- กนกพร นุ่มทอง. (2554). **ตำราการแปลภาษาไทยเป็นภาษาจีน**. กรุงเทพฯ : สถาบันขงจื๊อ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กนกพร นุ่มทอง, ศิริวรรณ ลิขิตเจริญธรรม. (2562). **หลักและข้อควรระวังในการแปลจีน-ไทย ไทย-จีน**. วารสารจีนศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2522). **วรรณคดีวิจารณ์**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ชำนาญ รอดเหตุภัย. (2523). **สัมมนาการใช้ภาษาไทยปัจจุบัน**. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครพิมพ์.
- เขวง จันทระเขตต์. (2528๗). **การแปลเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด.
- ธเนศ เวศร์ภาดา. (2559). **ลิลิตพระลอ กวีนิพนธ์แปลจีน : การก้าวข้าม“ความเป็นอื่น”ทางวัฒนธรรมวรรณศิลป์ไทย**. หนังสือรวมบทความวิชาการ“ที่ทรงสน์ ลิลิตพระลอ” การประชุมทางวิชาการระดับชาติ เรื่อง“หยกใสร่ายคำ ในวงวรรณ” ลิลิตพระลอและพระราชนิพนธ์แปล ที่ทรงสน์ภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรม เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ใน โอกาสฉลองพระชนมายุ 5 รอบ 2 เมษายน 2558. กรุงเทพฯ : เซทโฟร์ พรินต์ติ้ง.
- ธเนศ เวศร์ภาดา. (2549). **หอมโลกวรรณศิลป์ การสร้างรสสุนทรีย์แห่งวรรณคดีไทย**. กรุงเทพฯ : ปาเจรา.
- นवरรณ พันธุ์เมธา. (2559). **คลังคำ**. (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ : อมรินทร์ อมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง.
- นัทธนัย ประสานนาม. (2559). **นวนิยายยาไอของไทย : การศึกษาเชิงวิเคราะห์**. วารสารวิชาการหอสมุดแห่งชาติ ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2562

บุรินทร์ ศรีสมถวิล. (2559). **พินิจ “คำพิพากษา” ฉบับพากย์จีนสองสำนวน : การศึกษาเปรียบเทียบ**. วารสารจันศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีที่ 9 ฉบับที่ 2 ตุลาคม-ธันวาคม.

บุรินทร์ ศรีสมถวิล. (2562). **การก้าว “ไม่” ข้ามความเป็นอื่นด้านภาษาใน พระราชนิพนธ์เรื่อง “แก้วจอมชน” ฉบับพากย์จีน**. วารสารจันศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 ตุลาคม-ธันวาคม.

พาดิละหิไต้ะ มีลา, นาเดียร์ กาเซ็ง , ลูกมาน แวมะไซ และวรเวทย์ พิสิษยศศิริ. (2561). **ลักษณะภาษาสแลงในซีรีส์ “ไดอารี่ ดู๊ดซีส์เดอะซีรีส์”**. รายงานสืบเนื่องจากการประชุมมหาดไทยวิชาการระดับชาติและนานาชาติครั้งที่ 9 จัดโดยมหาวิทยาลัยมหาดไทย.

ยุทธนา นันทิวรรวิภา. (2547). **ภาษาเกย์ : การศึกษาวิเคราะห์**. ปริญญาานิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัย สาขาวิชาภาษาไทย. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554**. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน.

โรจน์ศักดิ์ แสงแก้ว. (2557). **การแสดงความสัมพันธ์ในการสนทนาระหว่างเพื่อนเพศเดียวกัน**. วิทยานิพนธ์หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วัลยา ช่างขวัญยืนและคณะ. (2553). **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 : คำ การสร้างคำและการยืมคำ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทยสำนัก วิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน.

วัลยา วิวัฒน์ศร. (2557). **การแปลวรรณกรรม**. (ฉบับปรับปรุง) กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วัลยา วิวัฒน์ศร. (2538). **วรรณวินิจ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทย์ ศิวะศรียานนท์. (2551). **วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ธรรมชาติ.

- วิภา กงกะนันท์. (2522). **วรรณคดีศึกษา**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ส.ศิวรักษ์. (2545). **ศิลปะแห่งการแปล**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ก.
- สัญญาวี สายบัว. (2550). **หลักการแปล**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี. (2540). **เกณฑ์การถ่ายถอดเสียงภาษาจีนแมนดาริน
ด้วยอักษรวิธีไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศิวจันทร์ สวัสดิ์มณีกุล(ผู้กำกับ). (2563). **เกียรติสีขาวกับกาวนสีฝุ่น[ซีรีส์]**. กรุงเทพฯ : WeTV
ประเทศไทยและ GMMTV
- สุพรรณิ ปิ่นมณี. (2555). **แปลผิด แปลถูก : คัมภีร์การแปลยุคใหม่**.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธิพงษ์ เพิ่มพูล. (2556). **การแปลบทบรรยายใต้ภาพยนตร์ (subtitles)
ภาพยนตร์เกย์จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ : กรณีศึกษาภาพยนตร์เรื่อง
“ปล้นนะยะ (ภาค 1) และ ว้ายบีม เขียวกระเทียมโลก”**. วิทยานิพนธ์หลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปลภาษาอังกฤษและไทย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุรเดช โชติอุดมพันธ์. (2562) . **นวัตวิถีวิจัยวิทยาร่วมสมัยในการศึกษาวรรณกรรม**.
กรุงเทพฯ : สยามปริทัศน์.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2532). **คำจำกัดความศัพท์ในภาษาศาสตร์สังคม**.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2536). **ภาษาศาสตร์สังคม**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- 蔡旺、罗昕如. (2016). 宣泄式用语标记“他们的”考察. **内江师范学院学
报**, 年第 11 期.
- 刁晏斌. (2004). **虚义动词论**. 南开大学博士学位论文.
- 赫胥黎原著、严复译述. (1933). **天演论**. 上海: 商务印书馆.
- 小米. (2010). 一夜七次郎” VS “质量检验员. **婚育与健康**, 第 22 期.

谢天振. (1992). **译介学**. 上海: 上海外语教育出版社.

张秀奇、郭鸿燕、刘菲露. (2014). **实用修辞**. 太原: 山西教育出版社.

中国社会科学院语言研究所词典编辑室. (2017). **现代汉语词典** (第 7 版).
北京: 商务印书馆.

Miller, G.A. (1979). **Images and models, Similes and Metaphors** . In A. Ortony
(Ed.), *Metaphor and thought* (pp. 202—250). Cambridge, England:
Cambridge University Press.

Munday,Jeremy. (2009). Keyconcepts. In Jeremy Munday(ed.), **Translation
Studies**,pp. 166-240. London and New York : Routledge

Newmark,Peter. (1981). **Approaches to Translation**. Oxford : Pergamon Press.

Nida, E.A. (1975). **Componential Analysis of Meaning : An Introduction to
Semantic Structures**. The Hague : Mouton.

พจนานุกรม [ออนไลน์]. 20 พฤศจิกายน 2563. เข้าถึงจาก: <https://pojnanukrian.com/>